

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

2020 рік

№ 11(352)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

**Катерина Полякова
малює очі війни**

“У всіх народів мова – це засіб спілкування, у нас це – фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох – це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озирються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

Ліна Костенко

«Бористен (Борисфен)» – незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс. Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», Дніпровський Національний Університет імені О.Гончара

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший. Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Адреса журналу «Бористен»: Адреса редакції а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
Телефон: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництва редакції:

У Києві: Олег Чорногуз, тел: (067)2555026
У США: Bahriany Foundation, Inc. 19669 Villa Rosa Loop, Fort Myers, FL 33967, USA
З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J. 07069, USA;
У Румунії: Ritco Virgil STR. 1 Decembrie 7. Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea Romania;
У Бразилії: Wira Selanski, Rua General Glicerio, 400 apt.701, 22245-120 Rio de Janeiro, RJ Brazil, Telefax (00-55-21) 2556-5517
У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18\I, Lod, Israel
У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 - 100 Bielsk Podlaski, Polska
У США: Raisa Chejlyk. 4000 S. Biscayne Dr. #213 North Port, FL. 34287.

Електронні версії журналу borysten.com.ua

Долучайтесь до нас у соцмережі

[facebook.com/borysteninfo](https://www.facebook.com/borysteninfo)

Верстка/дизайн журналу "CatArt"

Видавець ФОП Озеров Г.В. м.Харків, вул. Університетська, 3\9 Свідоцтво про державну

реєстрацію № 818604 від 2.03.2000

Папір офсетний. Друк цифровий Щомісячник, наклад: 1500 примірників

Колонка редактора

Виглядає ледь не анекдотично, але для мене в останні часи найбільш приємна новина в українському політикумі це перемога Джо Байдена на президентських виборах в США. Я цілком свідомий що тут більше емоційний складник.

По-перше, чи може знати пересічний український громадянин що з себе насправді уявляє цей американець? Достеменно звичайно ні. А, по-друге, у нас в Україні є свій президент хоч майже вдвічі молодший, але, на жаль, від цього аж ніяк не корисніший для духовного і морального здоров'я нації. Позаяк я все таки тішуся за 46 -го президента США. З багатьох причин. І тому що у 77 років він зміг підкорити таку велику вершину. То є надія, коли доживу до таких літ, то самотужки зможу купувати кефір та інші старечі напої. Байден надихатиме.... І що він справді інтелігентний і освічений чоловік. А саме такі мусять бути президентами і малих, і великих держав. А найважніше що як тільки стало відомо про його перемогу з країв що від нас на північ почалося суцільне незадоволене сичання. Позаяк такі речі нині коментарів просто не потребують... І ще хочеться вірити що Джо Байден справді симпатизує Україні. Про ці його мотиви в поведінці я особисто так само навряд чи колись дізнаюсь. Можливо, з тієї причини що й по сьогодні, попри його високий статус, він не соромиться свого ірландського походження. А навіть малообізнана в історії людина знає, які паралелі для українців є в стосунках поміж ірландцями та англійцями. З перемогою Вас, містер президент!

Фідель Сухоніс, редактор журналу "Бористен"

Стор. 1 Колонка редактора

Стор. 2-3 Літературні Вечори в Осередку ім. св. Андрія на Флориді

Стор. 4-5 Чим особлива книга «Бандерівка»?

Стор. 6-7 День пам'яті жертв Голодомору 2020

Стор. 8-9 Християнська сторінка

Стор. 10-11 Перша українка, яка розповіла світу про Голодомор в Україні 1932-1933 рр. і сама померла від голоду.

Стор. 12-13 Зберігаймо чистоту рідної мови

Стор. 14 Нашого цвіту по всьому світу

Стор. 15 -16 "Наша Лизавета"

Стор. 17-18 Страшна реальність голодомору

Стор. 20-24 Березиня спадщини Яворницького

Стор. 25 Малювати серцем

Стор. 26 - 27 Доли й недолі українок в Італії

Стор. 28 - 31 Щира поезія душі

Стор. 32 - 33 Помер письменник Володимир Луценко

Стор. 34 Історія живе!

Стор. 35 Біль українського народу

Стор. 36 Рецепти української кухні

Долучайтесь до нас у соцмережі

facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої та актуальної інформації на нашому сайті borysten.com.ua

Літературні Вечори в Осередку ім. св. Андрія на Флориді

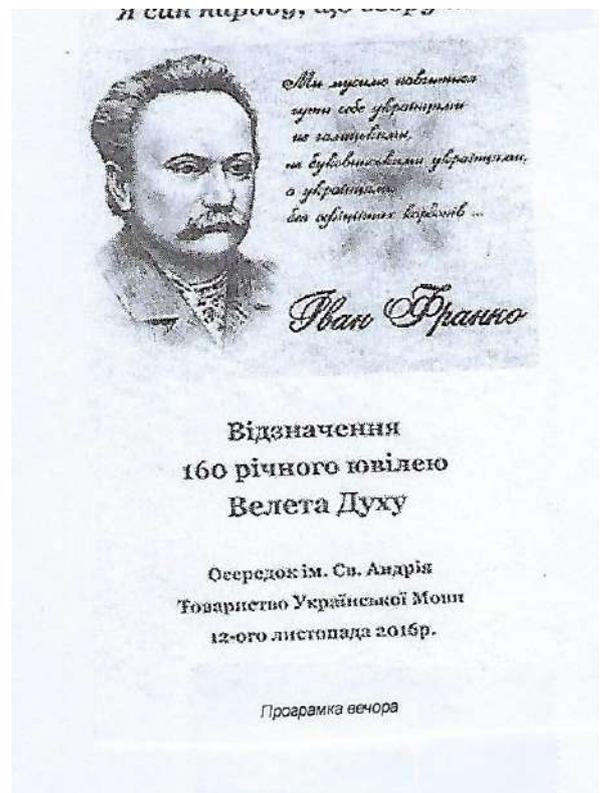
Українська громада південно-західної Флориди з Осередком в Норт-Порті активно відзначає важливі дати в житті свого народу. Крім державних свят та музичних вечорів особливо успішно проходять літературні вечори. Між відзначеними письменниками були Іван Багряний та Іван Франко яких організація ЮНЕСКО визнала в 2006 році людьми світового масштабу.

Вечір творчості Івана Багряного (1906-1963) відбувся в 2003 році в 40-у річницю його відходу у вічність. Інж. Олексій Коновал, який особисто знав Багряного, розповів про творчість і тяжкий життєвий шлях письменника. Літературну діяльність Багряний почав в 1925 році. Він був членом літературного об'єднання МАРС до якого належали Підмогильний, Антоненко-Давидович, Плужник, Косинка і Осьмачка. В 1933 р. його було арештовано і засуджено на 5 років заслання в Сибір. Про свій арешт, тортури, втечу із заслання і повернення на Батьківщину Багряний описав у своїх творах «Тигролови» (1947), «Морітурі» (1947) і «Сад Гетсиманський» (1950). В 1945 р. він дістався до Німеччини та плідно і невпинно працював там аж до смерті в 1963 р. Перед його смертю були старання за надання йому Нобелівської премії.

В 2008 році українська громада вишанувала 70-і роковини Василя Стуса (1938-1985) – визначного українського поета, критика, публіциста, автора самвидаву, члена Гельсінської Групи та члена ПЕН-клубу. Голова Товариства Української Мови (ТУМ) Віра Боднарчук розповіла про життєвий шлях поета, який ніколи не відступав від ідеалів любові до свого народу, до своєї батьківщини-України. За

свої переконання він був ув'язнений і загинув на засланні, проживши всього 47 років. Присутні почули записаний на диску голос Василя Стуса, який читав свої вірші «Осліпле листя відчувало яр». Сценарій базований на творчості Василя Стуса виконали Олена Рузайкіна, Тарас Роман, Галина Король, Оленка Кривенюк, Ірина Жизномірська, Богдан Лехман та Руслана Борисенко. Фотографії про життя та ув'язнення Василя Стуса приготувала для перегляду гостей вечора Неля Лехман. Також була на продаж книжка «Василь Стус у Відзеркаленнях», видана в Полтаві в 2007 році.

Щоб візначити 160-річчя великого сина України – Івана Франка, українська громада влаштувала літературно-музичний вечір його творчості в листопаді, 2016 році. Сценарій Наталі Марчак був виконаний з великим почуттям

Вечір Івана Франко програма

ведучими Лідією Білоус і о. Олегом Сацюком та декляматорами Лесею Попель, Юлією Лопанчук, Лярисою Шпон, Наталею Невмержицькою, Любою Петрів, Галиною Королишин, о. Василем Петровим, Богданом Гураном і Богданом Боднаруком. Розповідь про багатогранну творчу працю Франка захоплювала слухачів. Він був автором прекрасних поезій, оповідань і драм. Він – редактор журналів і критик, який писав не тільки українською мовою, але й польською, німецькою та російською. Він перекладав українською мовою шедеври світової літератури, збирав і друкував збірки народних пісень і переказів.

У сценарій було залучено деякі пісні на слова Франка, які стали улюбленими піснями Українських Січових Стрільців. Жіночий ансамбль під керівництвом Христини Шелдон в складі Богдани Більовицук, Оксани Лев, Анни Мапіяні, Марії Никитин та Уляни Стадник виконав пісні «Час рікою пливе» та «Повіяв вітер степовий», а пісні «Ой у лузі червона калина» та «Чуєш брате мій» співали всі присутні.

Коротке відео про Українських Січових Стрільців завершило програму присвячену 160-річчю Великого Каменяря. Присутні мали нагоду оглянути книжки Івана Франка з бібліотеки Осередку та книжки видані «Просвітою» в Україні при фінансовій допомозі Товариства Української Мови в США.

Вечір творчості Ліни Костенко – талановитої письменниці, громадської діячки та сильної української патріотки відбувся в листопаді, 2019 році в залі Осередку ім. св. Андрія. Портрети Ліни Костенко з різних періодів її життя було показано у короткому фільмі «Я вибрала долю собі сама». Сценарій Ліді Білоус, побудований на біографічних данях і творчості Ліни Костенко, виконували ведучі вечора Ляриса Шпон, Оля Бабчук та Ліда Білоус. Їхня розповідь була ілюстрована відеофільмами «Мій

перший вірш написаний в окопі» та «Крила» у виконанні Богдана Ступки. Декляматори віршів Ліни Костенко були Юля Лопанчук («Кобзарю»), Ігор Раковський («Біль єдиної зброї»), Оля Гронь («Доля») і Леся Попель («Моя любов»). З великим, щирим почуттям вони передавали сутність поетичних рядків.

Жіночий гурт під супровід на акордеоні Володимира Шпічки виконав три козацькі пісні які, можливо, були написані легендарною Марусею Чурай у часи визвольних боїв Богдана Хмельницького: «Їхав козак на війноньку», «Ой на горі та жінці жнуть» і «Засвістали козаченьки». Публіка вітала виконавців гучними оплесками.

Присутні мали нагоду по закінченні програми оглянути виставку книжок Ліни Костенко та поділитися враженнями при каві.

В 2021 році припадає 150-річний ювілей Лесі Українки (1871-1913). Через епідемію коронавірусу тяжко плянувати величаве відзначення цієї важливої дати під сучасну пору. Але будемо робити все можливе, щоб творчість і пам'ять Лесі Українки була відзначена на найвищому рівні.

Великий успіх літературних вечорів завдячується членам управи Громадського Комітету та управи Осередку ім.св. Андрія в Норт Порті, Флориді.

Вечір Василя Стуса-сцена

проф. Віра Боднарук, голова
Товариство Української Мови (ТУМ)

«Сто рядків про книгу»

Чим особлива книга «Бандерівка»?

Григорій Джус, «Бандерівка» (Grzegorz Dżus, «Banderówka»), Варшава: видавництво «Rozpisani.pl», 2020. – 476 с.

Видання, яке потрапило мені до рук і яке я хочу представити читачам – незвичайне. По-перше, книга відомого в Ольштині, Польща, архітектора Григорія Джуса вийшла під заголовком «Бандерівка» («Banderówka»). По-друге – вона не підпадає під основні правила оцінювання публікацій. Не є ані історично-науковою, ані біографічною, ані монографічною. Описані в ній події розгортаються у широкому територіальному та історичному контекстах у період від 20-х років минулого століття до 1947-го, і можна сказати, що ця книга належить до усіх згаданих жанрів. Вона містить також багато ілюстративного матеріалу, архівних фотографій, факсимільних документів. Тож «Бандерівка» може

бути цікавою для широкого кола читачів – не лише для істориків, колишніх жителів описаного в ній села Лазі та дослідників долі мешканців Закерзоння. При нагоді зазначу, що 27 вересня уперше з часів виселення мешканців села у рамках акції «Вісла» на руїнах місцевої церкви святого Миколая відбулася літургія (№ 41 «НС» від 11 жовтня 2020 року).

Головна героїня книги – Емілія Мощанська-Косюр-Невенгловська, колишня жителька Лазів та бабуся Григорія Джуса. У виданні багато соковитих діалогів, що їх наводить автор зі слів бабусі, через це текст читається на одному подиху. Окремі вислови процитовані українською мовою, хоч і в польській транслітерації (написані латинкою).

Отже, звідки взялася назва книги? Емілія згадує: у 1940-ві роки вона приїхала з дочкою до Радимна, прийшла до хати, почала відмикати двері своїм ключем – не виходило: ключ не пасував до замкової шпартини. Раптом двері відчинили зсередини і пролунало запитання: «Вам чого треба?».

«Це моя хата, це ви мені маєте сказати, що ви тут робите», – відказала жінка.

«Аааа... Явилася бандерівка», – почувла вона у відповідь.

Емілія Мощанська-Косюр-Невенгловська починає свою розповідь від твердження про те, що у селищі Лазі, поблизу якої пливе Сян, її предки жили завжди. Вона згадує, що у Пікулицях неподалік Перемишля стояв монумент, біля якого спочивають Січові Стрільці, яких зрадила тодішня Польща. Емілія – тоді 17-літня – брала участь у поході до могили, який кожного року на Зелені Свята проводили українці з

усіх усюд тодішньої Польщі. Уже на в'їздах до Перемишля стояла поліція та перевіряла селянські вози. На шляху та довкола нього у болоті лежали квіти, оздоби, прапори. Аби правоохоронці пропустили віз із забороненими атрибутами, треба було поцілувати поліціанта, згадує Емілія. «Я також... Я свій», – шепнув тоді один із них.

На майже 500 сторінках книги описано безліч схожих подій. Багато поневірянь принесла і II Світова війна. Після 19 вересня 1939 року на лінії Сяну зустрілися німецькі та радянські війська. Офіцери обох армій потиснули руки посеред дороги у Лазах.

Почалися переслідування нацистами євреїв. Батько Емілії влаштував у їхній хаті сховок, де ховалися дві єврейські сім'ї. Із приходом радянської влади почалася колективізація, людей висилали до Сибіру. Постраждала і родина Мощанських – вони потрапили у вигнання до Бессарабії, однак потім їм вдалося повернутися.

У книзі наведено багато історичних фактів, однак спогади про них змальовані дуже яскраво, з багатьма діалогами, описами громадського та церковного життя українців Надсяння.

Варто також детальніше зупинитися на виникненні у Закерзонні підрозділів Української повстанської армії. Місцеве населення знову постраждало. «Вони варті одне одного», – так говорить про українське та польське підпілля один із героїв книжки. Над мешканцями також знущала новоутворена Громадянська міліція (Milicja Obywatelska), до якої часто долучалися звичайні злочинці. 29 квітня 1947 року представники Армії крайової та УПА домовилися про перемир'я, однак загони Національних збройних сил все одного розгромили українське село Верховини.

«Справедлива помста, на думку

катів, дісталася найслабшим», – коментує це Емілія. Багато уваги у книзі також присвячено випадкам катувань українців у казармах комуністичних органів безпеки. Потім була акція «Вісла»: кожен українець із Закерзоння знає з розповідей близьких, як під час вигнання у північні та західні регіони Польщі їм доводилося поневірятись у вагонах для худоби. Після того, як на рідних землях залишилися тільки спорожнілі села, УПА розпустила частину своїх підрозділів. Одні загони пішли до американської окупаційної зони у Німеччині, інші – в Україну, а ще хтось помандрував слідом за своїми близькими. Сьогодні нам складно це уявити, але шлях пішки з рідного села до півночі Польщі, де розселили вигнанців, хлопцям з УПА треба було долати пішки.

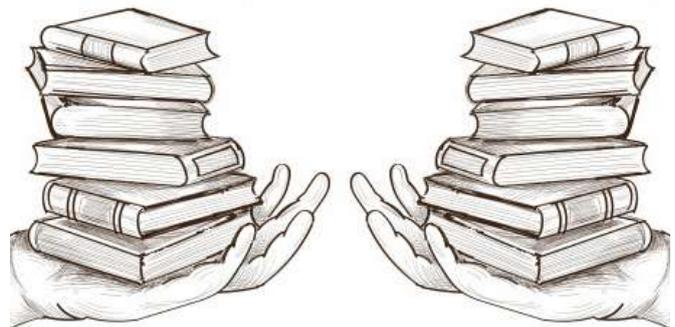
Ігор Щерба

Рецензію до друку подав за згодою автора Стефан Лашин, США, тел. 516 582 0258,

e-mail: slaszyn@aol.com

Текст був вперше надрукований у тижневику «Наше Слово».

Якщо буде 10 замовлень – ціна примірника \$ 25.00. Ціна книги в книгарнях США - \$ 37.52.

«Болючі сторінки історії»

День пам'яті жертв Голодомору 2020

Сьогодні ми молимося за душі мільйонів ненароджених і знищених. Згадуємо синів і дочок найродючіших українських земель, що були жорстоко вбиті голодом, організованим людоджерським комуністичним режимом.

Голодомор 1930-1933 років

На початку 20 століття Україна пережила три Голодомори: 1921-1923, 1932-1933 та 1946-1947 років. Найбільш трагічним з них виявився голод 32-33 років, що був організований радянською владою під час сталінських репресій. Керівництво Радянського Союзу довгий час приховувало факт смерті

українців від штучного голоду. Лише після оголошення незалежності України почалося розслідування масштабів Голодомору. За різними оцінками, від 4,5 до 10 мільйонів українців померли під час жахливих подій 1932-1933 років.

Щороку в Києві та інших містах проводяться різні заходи для вшанування загиблих українців. Найбільш поширеною є акція "Запали свічку" - на підвіконня ставлять запалену свічку на згадку про жертв голоду. Долучитися до цієї акції може кожен українець. Окрім того, свічки традиційно запалюють на центральних площах міст та біля міських пам'ятників жертв Голодомору.

Голодомор: цифри і факти

- Внаслідок голодомору загинуло близько 3-3.5 млн осіб, дехто запевняє що 1.8, інші ж пишуть про 7.5 і навіть 10 млн. Загально прийнято все ж вважати, що 3.5 млн, але точніших даних про жертв геноциду немає.
- Щодо географії голоду, то вона охоплювала велику частину українських етнічних територій, у тому числі частину сучасної РФ, про що стверджує перепис 1926 року. Після голодомору 1932-33 років відсоток українців серед населення скоротися в 2 чи 3 рази.
- Наша національна історія знала три штучні голодомори, влаштовані комуністами – в 1921-22, 1932-33 та 1946-47 роках. За різними оцінками, усі голодомори забрали життя не менше 10 мільйонів українців. Історики стверджують, що голодомор, влаштований комуністами проти українців – це чи не найбільший зафіксований геноцид за історію людства.

=====
 Найжорстокішим злочином комуністичного режиму проти українського народу був голодомор 1932-1933 років. "Червоний" терор був націлений на викорінення нашого народу. Передусім, голодомор був способом боротьби радянської влади з українським повстанським рухом. І лише біологічним винищенням більшовики змогли досягнути успіхів у ліквідації визвольного національного руху українців.
 =====

Як ми пізнали Христа?

У Другому посланні апостола Павла до коринтян сказано: “А коли й знали Христа за тілом, то тепер уже не знаємо” (2 Кор. 5:16). Що хотів сказати нам апостол про Христа? Хто Він для вас? Учитель, пророк? Той, Хто заснував християнство, філософ, чудотворець?

Ісус Христос - Божий Син, Бог - Спаситель світу і наш особистий Спаситель, Який прощає гріхи, підіймає з глибини упадку, відроджує до нового життя в світлі Слова Божого при допомозі Святого Духа. Ісус Христос прийшов у цей світ як людина, як Син Людський, жив як людина в цій світі проблем, страждань, смутку серед скорбот щоденного життя і люди, серед яких Він жив, знали Його як людину від тіла і крові. В Свої 30 років Ісус Христос вийшов на місію, щоб виконати ціль, для якої Він прийшов з Неба. Він покликав 12 послідовників, яких назвав Своїми учнями, щоб навчити і послати їх в світ для поширення Божої істини про Боже Царство. Він увесь час стверджував, що Він прийшов від Отця, і що наука, яку Він проголошував, - це наука від Небесного Отця.

Для підтвердження цієї правди, щоб учні повірили Йому, Він творив надзвичайні чуда - зціляв хворих, виганяв демонів, годував відразу тисячі людей, воскрешав мертвих, - і учні були свідками усього цього.

А коли Ісус запитав Своїх учнів за кого вони Його вважають, то Петро сказав “Ти є Христос (тобто Месія), Син Бога Живого”. Ісус сказав, що не людський розум це йому відкрив, але “Отець Мій, Який на небі.” (Мф. 16:16-17)

Чи учні зрозуміли і повірили в це Богом дане відкриття? Давайте прослідкуємо це питання в Євангелії.

В Новому Завіті описується подія, яку прочитаємо з Євангелії Марка, коли Ісус Христос з учнями перепливали Генісаретське озеро і ось що сталося... “І знялася ось буря велика, а хвилі вливалися в човен, аж човен

водою вже був переповнився! А Він спав на кормі на подушці... І вони розбудили Його та й сказали Йому: Учителю, чи Тобі байдуже, що ми гинемо?... Тоді Він устав, і вітрові заборонив, і до моря сказав: Мовчи, перестань! І стих вітер, і тиша велика настала... І сказав Він до них: Чого ви такі полохливі? Чому віри не маєте? А вони налякалися страхом великим, і говорили один до одного: Хто ж це такий, що вітер і море слухняні Йому? (Мк. 4:37-41). Ісус, як втомлена людина, спав на кормі. Буря була надзвичайно великою, човна заливало водою і вже в самому човні було досить води. Перелякані учні розбудили Учителя з докором “Невже Тобі байдуже, що ми гинемо?”

Пробудившись від сну, Ісус Своїм словом утихомирив море й бурю; докоривши за їхнє безвір'я і далі написано, що учні налякались і говорили між собою “Хто ж Він, що вітер і море підкоряються Йому?” Вони не розуміли, що серед них був Сам Бог, а не якийсь просто чудотворець. Візьмемо другий приклад про чудо з хлібом. Євангелист Марк описує про чудо нагодування п'яти тисяч людей. Також це чудо описує Євангелист Іван в 6-му розділі. В безлюдному місці зібралося багато народу близько п'яти тисяч тільки чоловіків, а ще ж там були жінки і діти. Вони слухали науку Ісуса Христа, а час проходив і вже була пізня година. Голодним втомленим людям було потрібно якось добиратися додому. Учні радять Ісусові відпустити народ, щоб вони пішли в навколишні хутори і села та купили собі щось поїсти. Ісус каже до них “Ви дайте їм їсти” - це Він сказав їм, випробовуючи їх віру. Серед народу знайшлося п'ять хлібів і дві рибини. Люди були нагодовані.

Після цієї події знову учні перепливали вночі те саме озеро, а Ісус пішов на гору помолитися. Шаліла буря, а човен був серед озера. Євангелист Марко далі описує цю подію: “Коли ж Він побачив, як вони веслуванням мордуються, бо вітер їм був супротивний, о четвертій сторожі вночі підійшов Він до них, по морю йдучи, і хотів їх минути. А вони як побачили, що Йде Він по морю, подумали, що то мара, та й стали кричати, бо Його всі побачили та налякались. А Він зараз до них обізвався й сказав їм: Будьте смілі, це Я, не лякайтесь! І ввійшов Він у човен до них, і вітер затих. А вони здивувалися дуже в собі, бо не зрозуміли чуда про хліби, бо серце їхнє було затверділе.” (Мр. 6:48-52)

Учні знову бачили чуда, але знову налякані і надзвичайно здивовані. В 52-му вірші написано причину їх страху і здивування “бо ще не збагнули чуда з хлібами”....

Євангелист Іван, описуючи чудо нагодування п'яти тисяч, описує те, як люди й надалі домагаються чуда з хлібами і кажуть, що “Наші батьки їли манну в пустелі, як написано, хліб з неба дав їм їсти”. Ісус сказав до них: “Поправді, поправді кажу вам, не Мойсей дав вам хліб з Неба, а Отець Мій дає вам істинний хліб з Неба”.

Як зрозуміти тих людей, які вважають Ісуса подібно Мойсею, який творить чуда, задовільняючи їхні потреби і кажуть давай нам завжди такий хліб?

Ісус каже: «Я – хліб життя. Батьки ваші їли манну в пустелі і померли. Хліб, який сходить з неба такий, що хто його їсть, той не помре». (Ів. 6:51)

Ісус прийшов від Отця з Неба, щоб звершити спасіння для духовного відродження, а люди шукають тільки задовільнення їхніх матеріальних потреб. Навіть Ісусові учні так розуміли, що Месія має прийти як людина, яка буде творити чуда, передусім вирішуючи політичні, економічні та соціальні проблеми. Ісус пояснював, що Він не тільки Син Людський, але і Син Божий, Бог в людському тілі, а проблема передусім - грішна природа, зісутність людського серця, духовна мертвість, і від цього має початися переміна, духовна переміна. Сама людина способом реформ не спроможна себе змінити, тому Бог при допомозі Святого Духа сьогодні пропонує зрозуміти проблему нашої людської егоїстичної, зажерливої природи, признатися в своїй гріховності і просити Бога допомоги. Візьміть приклад з України. Одна з найбагатших природно країн Європи, а мільйони людей їдуть в інші країни заробляти на хліб. Чому?

Тому що така мораль, корупція в усіх сферах, зажерливості тих, що вже мають мільйони в закордонних банках.

Потрібна духовна зміна, духовне відродження цінностей, треба любити Бога і любити ближнього. Тарас Шевченко свого часу теж бачив ту ж проблему, тому казав “ви любите шкуру, а не душу”. Україно, вернися до Бога, покайся і тоді буде все на своєму місці. Вернімося до учнів, які бачили, як Ісус утихомирив море, заспокоїв бурю; потім бачили, як Він йшов по воді, як чудом нагодував п'ять тисяч голодних людей, і опісля ще багато різних надприродних чуд, яких не спроможна робити жодна людина. Але все ж таки, люди сприймали Його, як звичайну людину, думаючи про свої власні потреби. Коли Ісус говорив до них тоді, а до нас сьогодні, що Він є Хлібом Життя, Хлібом з Неба, і коли хто буде їсти цей Хліб, буде

жити вічно. Це метафора про спасіння, яке Ісус приніс з Неба від Небесного Отця. Він пояснював, що Він не тільки Син Людський, тобто людина, але і Син Божий, тобто Бог в людському тілі...

Для них було важко збагнути цю істину, тому апостол Павло пояснює: «Тому віднині ми нікого не знаємо за тілом, а коли і знали Христа за тілом, то тепер уже не знаємо». (Кор. 5:16)

Слово Боже, Євангеліє, звертається до духовного ества людини, а не на фізичному рівні. Тому апостол пояснює, що тоді, коли Ісус був на землі, Його знали за тілом, але тепер ми вже сприймаємо духовно. Він був людиною, помер на Голгофському хресті, як людина, але на третій день воскрес в новому, прославленому, небесному тілі і вознісся до Небесного Отця.

А як люди сьогодні сприймають Ісуса Христа? Перегляньте історію, і побачите, що людина все хоче бачити Ісуса Христа як людину, прирівнюючи Христа до великих релігійних провідників таких як Будда, Конфуцій, Магомет та інші. Але жоден з них не могли претендувати на божественну природу. Вони були лише людьми і вважали себе пророками чи релігійними провідниками зі своєю релігійною філософією. Вони всі вже давно померли і ніхто з них не воскрес, а досі лежать у земному поросі. Тільки Єдиний Хто воскрес і Живий повіки – це Ісус Христос, бо Він є Бог!

Атеїсти старалися довести, що Ісуса Христа взагалі не було, що мовляв, учні створили міф про Ісуса, але на це немає жодних історичних підстав, крім деяких фальсифікацій. Тепер стараються Ісуса Христа представити як людину, як засновника християнства, і не більше. Навіть цю теорію стараються просунути по церквах, а церкву наблизити до світського життя, замінюючи Біблійну мораль на світську філософію, тому вже почали признавати Христа тільки як людину, а не Бога.

Коли ви признаєте Біблію як Боже відкриття, то маєте признати Ісуса Христа, як Божого Сина, провіщеного в багатьох Біблійних пророцтвах, і потрібно звертатися до Нього, як Спасителя, сповідуючи свою гріховну природу. Тоді маєте каятися в своїх гріхах, просити прощення, і запросити Ісуса Христа в своє життя, в своє серце. Але людина не хоче цього признати, не бажає духовної переміни і життя згідно Божих заповідей а тільки хоче Божих благословінь в матеріальному добробуті і фізичному здоров'ї.

Читайте Євангелію, зверніться до Ісуса Христа, бо Він є Богом, Котрий чинить чудо переміни як в особистому житті, так само і в цілій країні. Це моє бажання і моя молитва. **Амінь.**

Diaspora.ua

Перша українка, яка розповіла світу про Голодомор в Україні 1932-1933 рр. і сама померла від голоду.

МІЛЕНА РУДНИЦЬКА - доктор філософії та голова Світового союзу українок, яка домоглася аби питання Голодомору в Україні винесли на розгляд Ліги Націй та Міжнародного Червоного Хреста. Вона була першою, хто розповів світові про цю трагедію.

Народилася Мілена 15 липня 1892 року у Зборові на Тернопільщині. Після раптової смерті батька у 1906 р. її мати з дітьми переїхала до Львова. Початкову освіту Мілена здобула вдома, згодом навчалася у класичній гімназії у Львові та на філософському факультеті Львівського університету, де отримала диплом учителя філософії і математики. Продовжила навчання у Відні, де готувала дисертацію "Математичні основи естетики Ренесансу".

Заміж Мілена вийшла, як на той час, пізно – у 27 років, за Івана Лисяка, адвоката та економіста, талановитого журналіста-редактора. У роки Першої світової війни їхня оселя у Відні була центром зустрічей

української еміграційної політичної й культурної еліти. Зокрема, постійними гостями-приятелями були Євген Коновалець і Лука Мишуга. Там же, у Відні, народився їхній єдиний син Іван Лисяк-Рудницький - відомий історик, політолог та педагог.

Професійну кар'єру Мілена розпочала в Учительській семінарії у Львові, згодом викладала на вищих педагогічних курсах. Здавалося б, працюй, досліджуй, насолоджуйся життям... Але душа боліла за рідний народ, тому наприкінці 1920-х рр. вона залишила працю вчительки й цілком присвятила себе громадській та політичній роботі.

Будучи здібною організаторкою, очолювала низку жіночих рухів та об'єднань. Зокрема, працювала в центральній управі Союзу українок у Львові, Українському жіночому конгресі у Станіславові, репрезентувала український рух на міжнародних жіночих конгресах.

У 1928 року Мілена очолила Союз українок і стала делегаткою Сейму Польщі від Українського національно-демократичного об'єднання (УНДО). У парламенті вона сміливо й наполегливо захищала українську справу як у його комісіях (освітній та закордонних справ), так і в численних виступах. Привернула загальну увагу ораторським талантом, логікою та неспростовною аргументацією, зовнішньою привабливістю, вродою та елегантністю, а головне – відважною критикою польської влади за переслідування української культури, руйнування української школи й Церкви, засуджувала пацифікацію українців на початку 1930-х років. У час Голодомору вона була заступником голови Українського громадського комітету рятунку України у Львові, головним завданням якого було розповісти світові про масовий голод на українських землях у складі СРСР та організувати масштабну допомогу голодуючим. Члени комітету провадили просвітницько-організаційну діяльність: писали до міжнародних організацій, засновували комітети допомоги українським селянам, листовно зверталися до світових політичних діячів, улаштовували міжнародні конференції та зустрічі.

Сама Мілена була однією з тих, хто активно організовував допомогу потребуючим.

Мілена Рудницька відповідала за міжнародний напрям. За сприяння інтернаціональних жіночих організацій та підтримки впливових українських політичних діячів за кордоном їй вдалося переконати тодішнього президента Ліги Націй — прем'єр-міністра та міністра закордонних справ Норвегії доктора Югана-Людвіга Мовінкеля — винести питання допомоги голодуючим радянської України на обговорення Ради Ліги Націй (саме Норвегія тоді найбільше підтримувала ідею розповісти світу про Голодомор і вжити заходів щодо СРСР). 29 вересня 1933 року в Женеві відбулося засідання Ліги Націй за участі 14 держав. Під час засідання Мілена разом з іншими представниками української делегації напружено очікувала результатів у коридорі палацу Вільсона, тодішньої резиденції Ліги Націй. Після кількагодинного обговорення стали відомі деталі й хід наради. Президент Мовінкель чотири рази брав слово, щоб переконати представників країн-учасниць у важливості допомоги жителям радянської України. Він заявив, що норвезький народ готовий на найбільші жертви, щоб допомогти голодуючим, і закликав великі народи до мужнього виступу й жертвовності. Проте представники великих держав були зацікавлені у співпраці з СРСР і не підтримали заклик Мовінкеля. Вони аргументували це тим, що СРСР не є членом Ліги Націй, і, таким чином, голод — внутрішня проблема країни. Наслідком

голосування щодо питання надання допомоги УСРР став такий розподіл голосів: "за" — чотири держави (Ірландія, Італія, Німеччина і Норвегія), "проти" — 10 країн.

16-17 грудня 1933 року Мілена Рудницька виступила на міжнародній конференції у Відні з закликом чинити тиск на радянську владу. Проте прихильники СРСР заперечували масовий голод в Україні, усіляко замовчували будь-яку правдиву інформацію.

Пізніше з болем у душі Мілена Рудницька у своїй праці "Боротьба за правду про Великий Голод" напише: "Двадцять п'ять років тому, навесні 1933-го року, масовий голод на Україні, зорганізований Кремлем для зламання опору українського селянства проти колективізації та для приборкання непокірливого українського народу, дійшов був до вершикового пункту... Уся Україна, вздовж і впоперек, була дослівно вкрита трупами... Нема сумніву, що Великий Голод був найбільшою катастрофою, яку Україна пережила протягом усієї своєї історії".

Мілена Рудницька впродовж усього життя невтомно пропагувала українську ідею в Європі, працювала в різних жіночих рухах. Свій талант патріотки виявила й у царині літератури, написавши низку публіцистичних праць.

Але постійним і пекучим болем Мілени було усвідомлення, що тоді, в 1933 році, українців можна було врятувати від голодної смерті, але через небажання лідерів великих європейських країн, цього не відбулося. Очевидно, тому у віці 83 років вона свідомо відмовилася від їжі. Померла 29 березня 1976 року в Мюнхені, де й була похована. Після проголошення Україною незалежності, у 1993 році її перепоховали у Львові в родинній гробниці на Личаківському цвинтарі.

ЗБЕРІГАЙМО ЧИСТОТУ РІДНОЇ МОВИ

Про цікаві "інсайди"

Важко зрозуміти, чому саме цікаві новини від 5 каналу пописуються м.ін. такими перлінками як "інсайди". Невже в Україні всі знають англійську мову і їм байдуже як пишемо – суржиком чи літературною мовою? Складається враження, що новоспечений журналіст вивчив кілька англійських слів і хизується своєю мудрістю.

Навіщо? – напрошується питання. Чи потрібно засмічувати українську мову чужими словами, коли у нас є свої милозвучні слова?

Вукраїнських словниках, в академічному СУМ тощо, такого слова немає. Слово "inside" – це внутрішня частина; амер. секретні відомості з перших джерел; таємний, секретний. Отже, вивчаймо чуже, але шануймо своє. Це не секрет. Це обов'язок кожної культурної людини!

Що таке "сталкері?"

З цікавих новин від 5 каналу довідуємось, що "У зоні відчуження правоохоронці затримали сталкерів", які намагалися вивезти радіоактивні гриби та деревину". Слухаю і майже нічого не розумію. Невже на українському телебаченні диктори не знають літературної мови, не вживають українсько-англійським суржиком?

В українських словниках, в академічному СУМ тощо, такого слова немає. До словників таки треба часто заглядати. Англійське слово "stalk" м.ін. має такі значення, як: іти крадькома, підкрадатися; підкрадання. У наведеному реченні можна було зрозуміло так написати: "У зоні відчуження правоохоронці затримали людей, які намагалися крадькома (або незаконно) вивезти радіоактивні гриби та деревину".

Уперто чи наполегливо?

В одній газетній статті читаємо: "Завод уперто працював далі, щоб учасно виконати почесне замовлення". У такому тексті прислівник уперто не підходить, бо він надає дієслову, з яким пов'язаний, негативної функції, наприклад: "Барометр уперто

Рубрика Миколи Дупляка

показував "дощ", хоч в той день не капало навіть і сонце блищало крізь хмари" (М. Коцюбинський).

У наведеній на початку фрази дієслово працювати вимагає прислівника з позитивним значенням; таким буде слово наполегливо.

Те саме можна сказати й про прикметники упертий і наполегливий: "Упертий, як свиня" (із живих уст); "Василь – людина наполеглива, трудовита" (О. Копиленко).

Казалося чи здавалося?

Виступає людина з високим науковим ступенем, ділиться проблемами і каже: "Казалось би, усе зробили, що треба, а питання так і не вирішили".

Слово казати(ся) є в різних слов'янських мовах, але вживається у різних значеннях. У російській мові має значення здаватися, видаватися, тому в цьому реченні треба було і використати українське слово здавалося.

У добрий путь чи у щасливу путь?

Часто можна почути, як когось проводжають і кажуть "У добрий путь".

Путь – іменник жіночого роду, тому, прощаючись із кимось, бажаймо щасливої путі (може, таки краще – дороги) або, як хочеться виловитися поетичніше, то можна сказати “в щасливу путь”.

Чи справді “копи” побили чоловіка?

“Що ж, в Україні “копи” побили чоловіка. Таке трапилось у Чагарлику. Про це повідомляє популярний 5 канал.

Одначе, я таки не знаю, хто такі “копи”. Академічний словник СУМ пояснює, що копа – це стіжок із 60 снопів хліба, складених усередину й прикритих одним снопом зверху (“...Ще копу дожинать пішла” (Т. Шевченко). То ж як ці копи побили чоловіка? Скільки було цих “кін?”

Загадку помагає зрозуміти знання англійської мови. Американці часто так називають поліція. Тепер уже знаємо, хто в Чагарлику побив чоловіка. Не розуміємо однак, чому журналіст так калічить українську мову...

Про залізну дорогу

Невдалим перекладом є сполучення залізної дорога, що перекопійовано з російського вислову железная дорога. В українській мові цьому словосполученню відповідає одне слово – залізниця. А від цієї “залізної дороги” пішли вже похідні помилки: залізнодорожник, залізнодорожні каси, рейки, шпали, залізнодорожний вокзал, залізнодорожне училище і таке подібне.

Звичайно, що неправильні є і надписи над приміщеннями, де продають квитки, “ж/д каси”. Отже, має бути залізниця, а від неї – залізничник, залізничні рейки чи якісь інші речі, залізничне училище, залізничні каси тощо.

А вам везе чи щастить?

Кажуть: ой мені так не везе в цьому році (у цей день тощо). Або в минулому часі: не везло. Хтось може відповісти: нічого, ще повезе і т. под. Хто везе? На чому везе? Кого везло? Не зрозуміло.

А ось, якщо комусь не щастить тепер, не щастило в якийсь там день, то обов’язково пощастить у майбутньому, тільки цього треба дуже хотіти, бо само воно і не повезе, і не пощастить. Як бачимо, дуже

гарне українське слово – утворене від щастя.

Є люди, яким “все рівно”, чи їм “повезе”, чи не “повезе”, пощастить чи не пощастить. Їм “все рівно”. А може, комусь не рівною, а криво? Якщо комусь це таки й справді байдуже, то сказати про це треба по-українськи: мені все одно або мені це байдуже.

А Чернівці таки перемогли

1940 року, після приєднання Буковини до УРСР, українське місто Чернівці московські україножери назвали Черновиці і ця назва протрималася, десь, із рік. Жива тоді письменниця Ольга Кобилянська звернулася з протестом до М. Хрущова, і той виявив “дух доброї волі” й наказав дати Чернівцям їхню українську назву.

Слова і вислови, що засмічують нашу мову

- “ввиду того” замість “у зв’язку з тим”;
- “зважаючи на те, що”
- “випустити з виду” замість “випустити з уваги, з думки, з поля зору”
- “на вид йому 20 років” замість “на вигляд йому 20 років”
- “ні під яким видом” замість “нізащо”;
- “ні за яку ціну”; “ніколи”; “в жодному разі”
- “зміни відбуваються в нас на виду” замість “на очах” або “дуже швидко”
- “поставити на вид” замість “зробити зауваження”
- “схритися з виду” замість “сховатися, зникнути з очей, пропасти”
- “говорити по душах” замість “говорити щиро”
- “а іменно” замість “а саме”
- “зверх норми, плану” замість “понад норму, понад план”
- “кидатися в очі” замість “впадати в очі, звернути на себе увагу”
- “довірене лице” замість “довірена особа”
- “у мене получається” замість “у мене добре виходить”
- “получила зарплату” замість “одержала, отримала зарплату”

Нашого цвіту по всьому світу

На фото - канадський політик українського походження, член Парламенту Канади від Ліберальної партії Канади ІВАН БЕЙКЕР, відомий своєю активною і послідовною підтримкою України.

Цього тижня він присвятив свій виступ у Парламенті Канади вшануванню пам'яті жертв Голодомору 1932-33 рр. в Україні, а також записав спеціальне відео біля одного з канадських пам'ятників жертвам Голодомору в Україні. Зокрема, він наголосив, що його бабуся (на другому фото він із мм мамою) пережила Голодомор і завжди просила «не лише пам'ятати, а й вшанувати жертв». «Сподіваюся, цього тижня усі ми згадаємо й вшануємо жертв Голодомору», - зазначив Іван Бейкер.

Принагідно нагадаємо, що Канада - країна, де з'явився перший пам'ятник жертвам Голодомору (в Едмонтоні у 1983 р.) і нині їх тут чи не найбільше за межами України, країна однією з перших визнала Голодомор геноцидом українського народу та запровадила вшанування пам'яті його жертв на загальнодержавному рівні (в останню суботу листопада), а також тут виникла ініціатива включити термін Голодомор у словники англійської мови.

"Історія"

"Наша Лизавета"

27 листопада день народження доньки гетьмана Павла Скоропадського ЄЛИЗАВЕТИ СКОРОПАДСЬКОЇ (1899-1976) - скульпторки, української громадсько-політичної діячки в еміграції, очільниці Гетьманського руху та Союзу гетьманців-державників у 1959 - 1975 рр. Вона народилася 27 листопада 1899 року в Санкт-Петербурзі.

Обдарована талантом до пластичних мистецтв, Лілі (так її називали рідні) студіювала їх в Російській імперії та на еміграції (у 1918 р. родина Скоропадських виїхала до Європи). Вона жила з батьками та братами і сестрами у

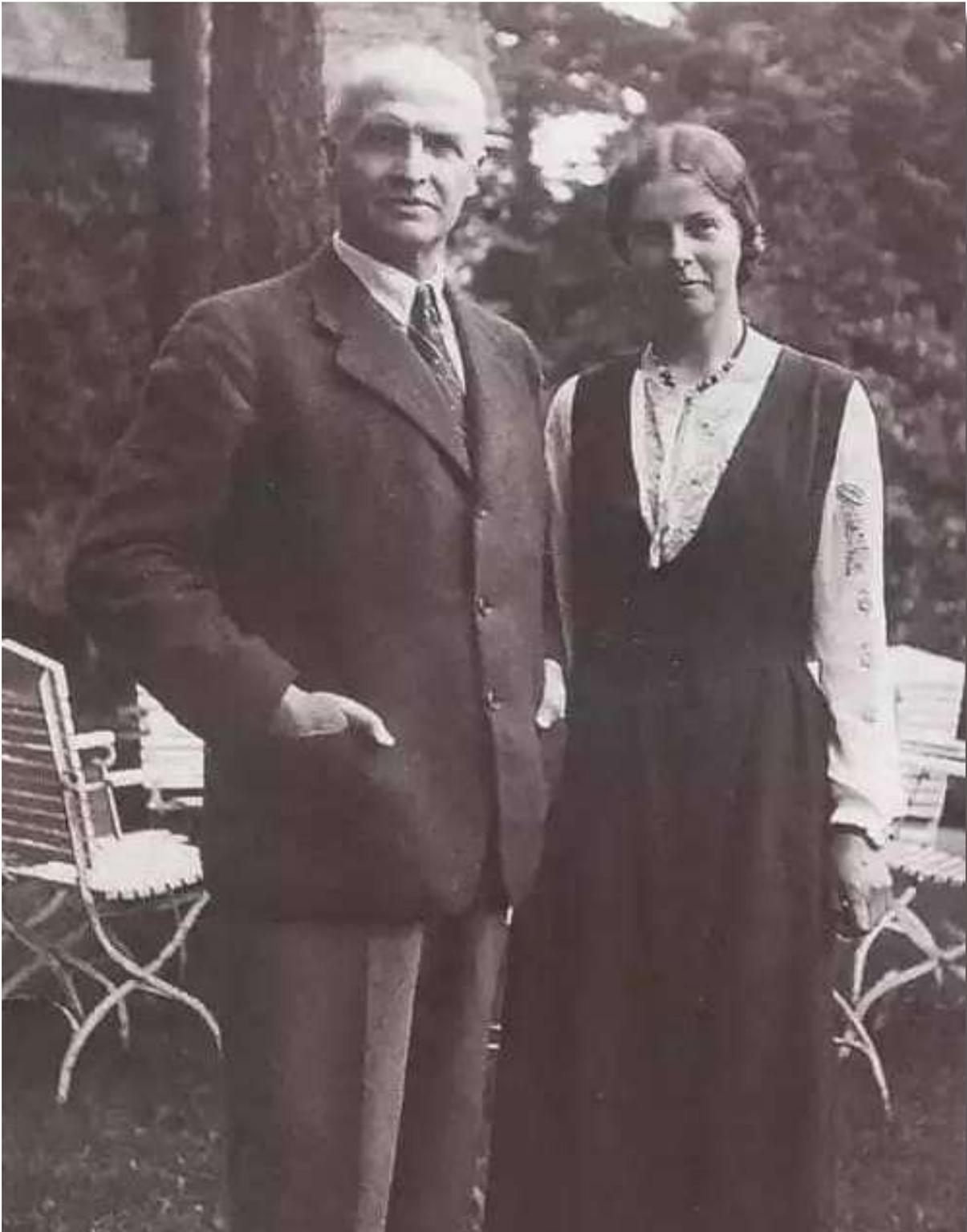
Лозанні, Швейцарія (1919-21), Ванзес, Берлін (1921-45) та Оберстдорфі, Баварія (1945-76). У 1920-1930-х роках як скульпторка вона виконала низку портретів та композицій в Німеччині, Голландії, Фінляндії, зокрема створила портрети свого батька Павла Скоропадського та сестри Марії. Уже перші її роботи були схвально сприйняті у колі фахівців, її вважали надзвичайно перспективною мисткинею.

Та обставини і відчуття національного й громадського обов'язку не дозволяли гетьманівні присвятити себе лише мистецтву. На часі була громадсько-політична робота, до якої вона активно залучилася з 1930-х років, виконуючи функції секретаря свого батька - очільника гетьманського руху. Прикметно, що Єлизавета була надзвичайно відданою справі та національно спрямованою. За спогадами її молодшої сестри Олени, "вона завжди, ще малою, цілком свідомо почувала себе українкою", і для неї, "все, що не було українським, з самого початку вважалося малоцінним".

Також Єлизавета намагалася брати участь у допомозі українцям: спершу, з початку 1920-х рр., як помічниця матері Олександри Скоропадської в "Українському товаристві допомоги біженцям", згодом очолила Комітет допомоги голодуючим в Україні, намагалася залучити до руху допомоги голодуючим в 1932-33 рр. в Україні не лише всі українські сили, а й міжнародну спільноту. У роки Другої світової війни вона опікувалася примусово вивезеними до Німеччини українками. Її опіка, щире та приязне ставлення викликали симпатії та вдячність усіх, кому вона допомагала. Недарма її шанобливо і з любов'ю називали "Наша Ліза", "Наша Лизавета".

Саме їй довелося бути єдиним свідком смерті Павла Скоропадського внаслідок поранення під час бомбардування навесні 1945 р. У 1959 р. після смерті старшої сестри Марії Скоропадської, Єлизавета очолила Гетьманський рух як найстарша в роді Скоропадських. Значною підтримкою в цій місії для неї був її чоловік Василь Кужим, український дипломат, один з керівників Союзу гетьманців-державників. Вочевидь, найпомітнішою подією за керівництва рухом Єлизавети Скоропадської стало відкриття у 1963 році у Філадельфії (США) Східно-європейського дослідного інституту ім. Вячеслава Липинського. Саме йому вона і передала родинний архів незадовго до своєї смерті 26 лютого 1976 року в Оберстдорфі.

Diaspora.ua

Страшна реальність голодомору

Студенти Української академії лідерства створили онлайн-ресторан зі стравами, які допомогли українцям вижити у Голодомор.

У графі «Дізнатися ціну» замість вартості – інформація про те, як кожна з цих страв допомогла свого часу тисячам людей вижити

Трав'яники – випечений хлібець з натертої трави, замішаний на гарячій воді з додаванням насіння льону

Суп «Бур'ян» – зварений качан кукурудзи та трава

Палянички – випечені подрібнені картопляні відходи із залишками зернят, замішані на гарячій воді

Сурогатні страви – замітники продуктів, які українці, щоб вижити, були змушені включити до раціону харчування під час Голодомору 1932 – 1933 років. Дослідники народного харчування зазначають, що в цей період голод знищив усі харчові заборони. Селяни стали споживати мишей, ховрахів, кротів, щурів, їжаків, жаб, птахів, збирали різні личинки, розкопували дощових черв'яків та інших хробаків. Ночами ходили на скотомогильник «викопувати коней, телят, що за день із ферми привезли». «Видирали з гнізд галок і варили з них суп, а то і так їли. На болоті ловили жаб». Їли шкури тварин. Мололи на борошно кістки, підошви із взуття, шкiряні паски, кирзові чоботи і варили з них суп. Готували їжу не тільки з листя дерев, а й з кори. Проте такі сурогатні страви погіршували самопочуття людей, викликали захворювання на різні кишкові хвороби й призводили до смерті.

Затеруха – запечене тісто з борошна, кори берези та води

Хліб – тісто з перетертої кори зі жменькою висівок і листям лободи

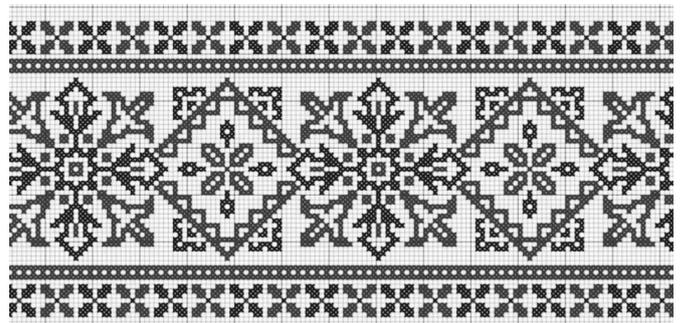
Інформація про отруєння селян надходила з відусіль. Але місцева влада не надавала цьому жодної уваги. Так, 30 березня 1933 року на Харківщині бюро Петрівського райкому КП(б) У, коментуючи випадки смерті від сурогатних страв, наголосило: «Класовий ворог, аби зашкодити колгоспному будівництву, не рідко жертвує собою»

Інформація про людожерство надходила з різних регіонів України. Водночас, на думку дослідників, канібалізм не носив масового характеру. За донесенням ДПУ УСРР, «випадків людодїства зареєстровано 28. Більша частина їх належить до 3-ї декади лютого і початку березня 1933 року. 19 випадків людодїства припадає на Київську область. У лютому також мали місце 13 випадків труподїства».

Факти людожерства та психічні розлади від голоду змінювали систему морально-етичних цінностей, люди починали миритися з такими діями й учинками, які ще нещодавно вважались абсолютно неприпустимими. Канібалізм 1932 – 1933 років – це зрушення рівноваги

народної психіки, невтримний рефлекс, зрештою повна відсутність відчуття гидування. Подібні відхилення були спричинені виключно божевіллям, розладом психіки виснажених багатомісячним голодом людей.

«Явище канібалізму під час голодоморів, – уважають фахівці, – носило історико-психологічний характер. Тоталітарна система своїми діями спричинила страшенне голодування, яке в свою чергу змінило психічний стан українського селянина, штовхнуло деяких його представників на антилюдські вчинки... Канібалізм не був спадковим і як явище завершився із закінченням голоду. Зрозуміло, що це явище перехідне і викликане важкими тимчасовими умовами»

Катерина Полякова малює очі війни

Катерина Полякова - жінка-оркестр. В її родині були як і художники, так і військові. І їй вдалося органічно поєднати обидва таланти. Ось уже 25 років служби в армії і періодично - пензлик в руках. У перервах між службою, під час вільної хвилини десь не колінах в клубі або вдома, на кухні. Просто тому, що хочеться писати, творити і переносити емоції на полотно

Катерина - артист 2 категорії оркестру 25-ї окремої повітряно-десантної бригади. У 1995 році після закінчення художнього училища відразу вирушила в армію служити, адже в лихі 90-ті знайти роботу за фахом було складно. «Потрібно було думати, щоб годувати сім'ю і ось так змінила спеціальність - по лінії батька у мене все військові, а мама з бабусею - художники. Потім це все мене так зацікавило, я втягнулася і **не уявляю своє життя без армії** », - розповідає Катерина.

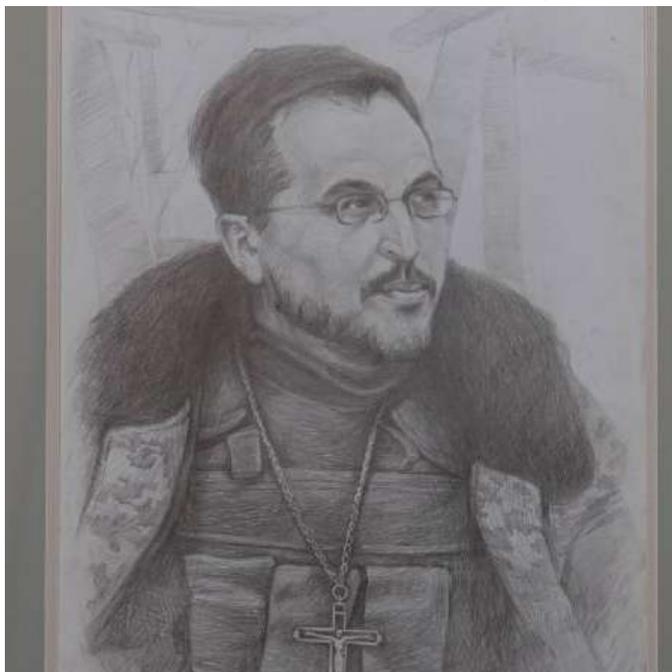
З початком війни в 2014 році в творчості для Катерини настала пауза. Каже, що був стан стресу і малювати зовсім не хотілося. Були виїзди в зону ООС, також вона виконувала завдання в ППД (пункті постійної дислокації) - наряди, чергування, робота з

комп'ютерною графікою на благо рідної бригади банери, поліграфія та багато іншого. Але **олівець і пензлі в руки Катерина взяла тільки через 5 років після початку війни.**

«Загальна життєва канва рухнула і піддалася деформації і вся творчість зійшла нанівець. Спочатку в моєму житті починалося все з ілюстрування дитячих книг, була і комп'ютерна графіка, я вчилася на заочному і якраз в 2014 повинно було бути дипломування, але все тоді зупинилося в одну мить - часу на захист диплома вже не було. У минулому році я повернулася до малювання, хоча вже не думала, що такий момент настане. Я зрозуміла, що повинна малювати тих, хто знаходиться там, на війні. Ті люди, які захищають нас кожен день», - каже Катерина

Художня академія, де вона навчилася, знаходиться в Луганську, Катерина закінчувала її за фахом художник-оформлювач. І родом вона звідти. А ось з 2004 року проживає в Дніпропетровській області.

«Скорочення армії я пам'ятаю з кінця 90-х, все урізання і так далі. Все це проходило на моїх очах», - говорить вона.

Поштовхом до того, щоб знову малювати послужили слова капелана бригади, отця Олександра. І його Катерина малювала вже двічі - портрет і картина «Молитва».

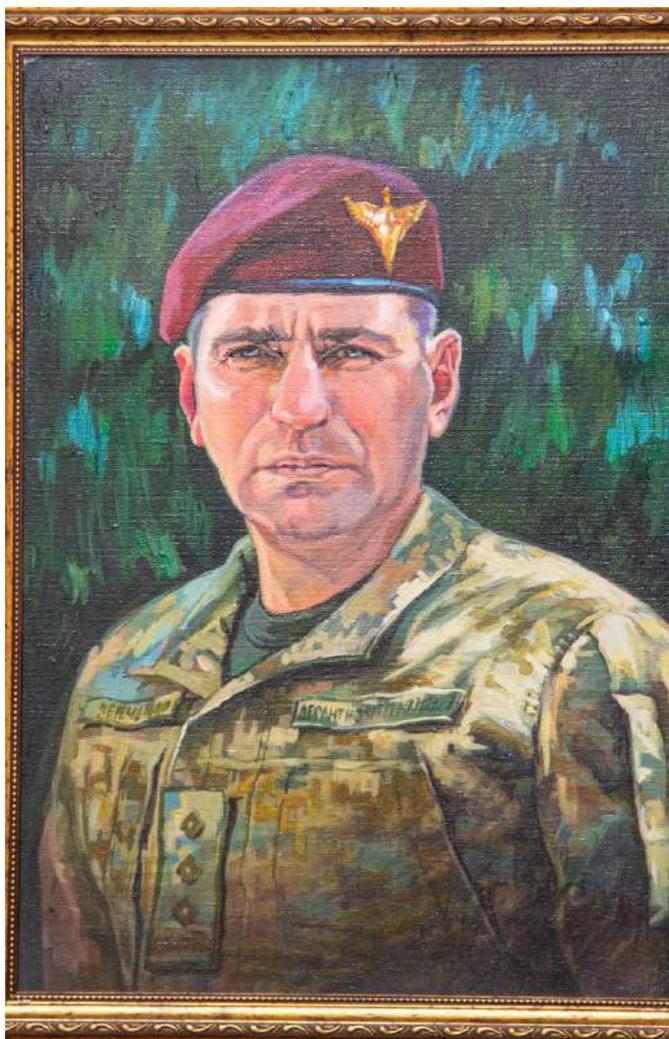
«Я ходила в напівдепресивному стані і він мені сказав «Ти повинна, ти вмієш, у тебе є цей дар! ». Першим моїм портретом і був портрет батька Олександра Даманського, нашого капелана бригадного. Він позував сидів, спілкувалися і ось так народився портрет», - каже Катерина.

Художниця каже, що не мени складним для неї був і портрет командира бригади полковника Олега Зенченка, адже малювати сильних і вольових людей - це теж своєрідний виклик. Його портретів у Катерини два - один яскравий, в формі. Інший - момент після стрибка з парашутом, приводнення. Досить складна практика - стрибки на воду, два роки тому в 25-ій бригаді відновили такі навчання і саме цей день відображений на картині для історії.

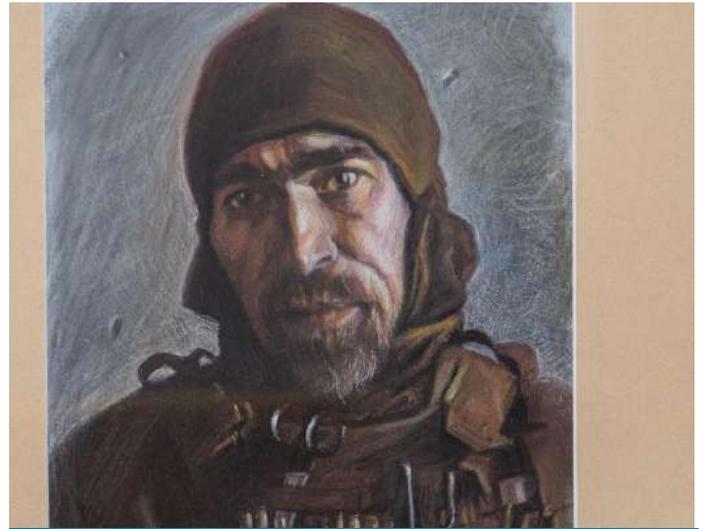
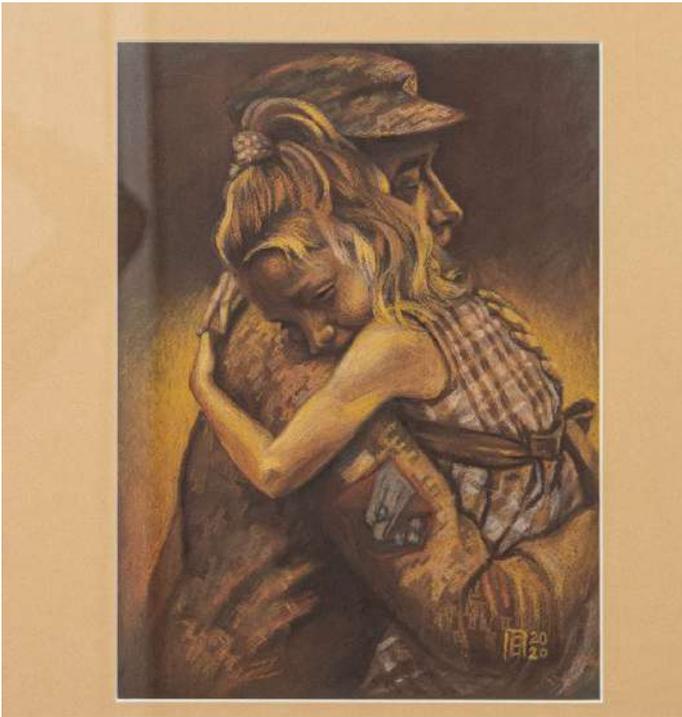
Багато образів у Каті приходять на основі емоцій і оповідань товаришів по службі. Деякі - реальні портрети і ситуації. Як наприклад зустріч дочки з батьком, який повернувся із зони бойових дій. Момент, заради якого варто жити.

На її картинах живі очі - очі тих, хто бачив війну. У них є біль, розчарування, віра в перемогу і любов до України.

Гама почуттів і майстерність - передати її глядачеві.

Працює Катерина частіше з виставка, але далекосяжних планів у пастеллю, сухим матеріалом. мене поки немає». - каже Катерина.

«У мене більше схильність до графічних матеріалів, живопис складніше - це тонка матерія, почуття кольору. З моменту як я почала малювати знову у мене близько 20 робіт, я розумію, що зловила струмінь і буду працювати в цьому напрямку. Ми повинні говорити про війну, пам'ятати про цих хлопців. Ті, хто будуть після нас - теж повинні дізнатися про їх подвиги і роботу. Взагалі, в мистецтві зараз, як мені здається, про війну говорять дуже мало, цю тему як ніби відсувають на другий план. Але про це потрібно кричати всіма доступними методами! Війна і горе не повинні бути буденними. Мені подобається малювати обличчя і очі - в них все є, все видно без слів!», - каже художниця.

Виховує Катерина сина Михайла, якому скоро 15 років. Він себе в живописі не бачить і планує працювати в структурі МНС. А у Катерини і далі плани - малювати і дівчат-військових, вдів військових, дітей і навіть тварин - талісманів бригад.

«Я готова малювати кожного, всіх, хто робить цю працю! Скільки в мені буде сил і натхнення - стільки я і буду малювати. Можливо, колись буде

На запитання, чи могла б намалювати вона російського президента Володимира Путіна, Катя сміється і замислюється. «Так, могла б! Але якось специфічно - щось жорстке!», - сміється Катя.

Дарина Сухоніс-Табацька
Фото Сергія Бараненка

Берегиня спадщини Яворницького

Вона називає себе музейним педагогом і креативним менеджером у музейній галузі і сподівається, що істфак ДНУ з часом випускатиме дослідників історії міста.

Гірник, Санчо-Панса, вибухова енергія

Вона народилася на Донеччині, у маленькому шахтарському містечку із символічною назвою Гірник. Батько — інженер, мати — бухгалтер. Усе життя міста й родини точилося навколо шахт. У ті роки в Гірнику був майже комунізм: інфраструктура давала всі необхідні умови для життя та розвитку. Виховувалася Яна на зразках віри у світле майбутнє та єдину союзню державу. І коли дівчина виступала на політінформаціях, завжди була сповнена гордості, що народжена саме тут, а не в далекій Америці, де «жорстоко» керував Рональд Рейган.

«Неможливо відповісти, що цікавило більше. Навчалася я відмінно,

мала широке коло захоплень, тому визначитися з майбутнім шляхом було важко. Найбільш впевнено та яскраво, із самого дитинства, проявилися організаційні здібності. Я завжди і всюди була лідером, мені подобалося якимось цікавими і творчими справами захоплювати однолітків. Років у 10–11 я, зі своєю подругою, яка була начебто Санчо Панса, малювала мапи, заковувала «скарби» і влаштовувала для двох команд гру-пошук. Або, одного літа розмалювала зверху донизу стіни свого під'їзду в п'ятиповерховому будинку. Були в програмі захоплень і «Веселі старти», і театральні вистави, і зроблені власноруч грамоти та медалі».

«Поставте мені двійку!», яєчня на півгодини, вільне плавання

— Школа була 9-ти річною, а потім або навчайся далі в середній школі, або вступай до середнього спеціального

навчального закладу.

Як відмінниця я мала можливість вступити без іспитів в усі технікуми, крім педагогічного й медичного, де треба було здати на відмінно один екзамен. Мати запропонувала спробувати вступати, щоби перевірити знання, у педагогічне училище, але продовжити навчання в середній школі в будь-якому випадку. Обрано було Педагогічне училище в тодішньому Дніпропетровську (зараз Дніпровський педагогічний коледж ДНУ імені Олеса Гончара). У цьому місті, до речі, навчалися й батьки. Але виявилося, що моїх шкільних знань, набутих у школі маленького містечка, на відмінний бал було недостатньо. У школі я швидше мала тяжіння до точних наук, виборюючи призи на математичних олімпіадах. Що стосується написання творів, то розкриття теми в мене завжди було на відмінно, а ось граматику погана. Під час вступного іспиту за написання диктанту я отримала «четвірку», а напередодні іспиту з математики захворіла. Тому теорію здала добре, а приклади вирішити не змогла. Приймальна комісія була в шоці, я в розпачі, просила, щоби мені поставили двійку. Вони порадилися, я отримала на бал більше і вступила. Сором перед батьками за такі оцінки був неймовірним, але все ж я змогла вмовити їх, щоби відпустили навчатися до Дніпропетровська. На той час мені не було і п'ятнадцяти років, а я залишилася сама у великому та незнайомому місті ні до чого не привчена. Зараз я сміюся, коли розповідаю, що не вміла й яєчно

посмажити, гадала, що смажиться вона півгодини і все горіло разом зі сковорідкою!) Оранжеве виховання давало про себе знати!

— Але, з іншого боку, забезпечувало необхідні поштовхи виходити з зони комфорту і формуватися швидше.

— Це вірно, але, власних дітей у таке вільне плавання я б сьогодні не відпустила.

Дрібний період, перфекціонізм, вектори

Педучилище вона закінчила на відмінно, отримавши фах «педагог молодших класів». Закінчивши навчання намагалася вступити на істфак ДНУ, але на іспиті попався дрібний період, який добре не знала. Відтоді, розуміє, дрібних періодів в історії не буває. Вона повернулася додому, рік працювала в школі викладачем музики й малювання, блискуче підготувалася й наступного року стала студенткою вищого навчального закладу.

«За п'ять років навчання в університеті, я визначилася, що історію не люблю. Тобто кар'єра науковця-історика мене не вабила. Але батьки мене вчили, що все за що берешся потрібно робити ідеально та доводити до кінця.

Оцей перфекціонізм залишився в мені назавжди. Закінчивши я не стала шукати іншої галузі й опинилася в тому просторі, що мені подобався, а саме в Дніпропетровській школі №79 викладачем історії та права. Ще я була класним керівником, тобто могла втілювати і свої організаторські здібності, і викладала. На той час у мене на руках була маленька дитина і все це, м'яко кажучи, було нелегко. За два роки викладацької діяльності, близьких я майже не бачила, віддаючись повністю педагогічній справі, намагаючись осягнути внутрішній світ кожного учня. Водночас, я розуміла, що переді мною діти, яких треба не стільки насильно

навчити, скільки зацікавити історією. Головне ж — не просто вкласти знання в голову, а навчити розуміти історичні процеси їхній зв'язок із сучасним і вплив на майбутнє, вміти працювати з джерелами. Університет і істфак у мене не викликали бажання стати науковцем-дослідником і глибоко зануритися в якусь вузьку тему. Воно виникло вже пізніше, після знайомства з історичною особистістю — Дмитром Івановичем Яворницьким. Але, якби сама постать мене не зацікавила, я б ніколи не стала цим займатися».

Жуйка, тайм-аут, хвили непотрібні

До музею вона потрапила випадково. У школі її перестала влаштовувати жорстка схема відносин підлеглий-директор та відсутність можливості для вільної творчості в педагогічній справі. Перебувати в цьому стані було для неї неприйнятно.

В Історичний музей ім. Д.І. Яворницького вона вперше потрапила, коли була на практиці під час навчання в ДНУ, директором тоді був Анатолій Никифорович Стежар, він і запросив на роботу. Енергетика тут була зовсім інша, вільна і, коли вже за директорства Надії Іванівни Капустіної, Яна Петрівна почала працювати, зрозуміла все буде інакше. Але ж, були певні стереотипи: вона уявляла, що музей — це щось дуже тихе, де сидять у фондах дивні жінки. Залишатися тут надовго вона не планувала, тільки на деякий час, як тайм-аут після школи та проба нового.

«Місце було лише в Меморіальному будинку-музеї академіка Д.І. Яворницького, — згадує наша героїня. — На той час я знала про вченого тільки те, що він досліджував козацтво й заснував історичний музей. У меморіальному будинку бувала всього один раз, коли навчалася в педагогічному училищі. Я часто згадую цю подію й розповідаю колегам про моє перше враження від закладу, де зараз працюю. Річ у тому, що вони були абсолютно негативні. Разом з іншими студентами мене «пригнали» до музею, звісно, не питаючи бажання. Я була з жуйкою, що викликало різке

зауваження від співробітника музею. Що відбувалося далі — я абсолютно не пам'ятаю, не залишилося ані розповіді про Дмитра Яворницького, ані жодного експонату, кімнати — ніби там і не була. Вочевидь, різке й негативне ставлення відбило в мене будь-яке сприйняття, налаштувало вороже й закрило свідомість. Тепер я дуже вдячна за такий власний досвід, бо тепер я знаю, як не треба себе поводити з відвідувачами музею й наскільки важливо створити приємну атмосферу в культурних закладах». Отже, з 2002 року Яна Петрівна працює в Меморіальному будинку-музеї академіка Дмитра Івановича Яворницького. Тут дійсно якась інша реальність, ніби портал. Коли сюди потрапляєш — опиняєшся, нібито, у добрих знайомих, хочеться розташуватися, присісти, випити чаю, зіграти на фортепіано. Неймовірно сучасний, привітний простір. «Не можу сказати, що мені одразу сподобалося тут працювати. Я зі своїм бурхливим темпераментом, ще й після двох років шкільного «дурдому», перші місяці не розуміла чим зайнятися. Інший ритм життя, розклад робочого дня. Мені здавалося, що треба робити якісь хвили, кудись бігти, а не просто вивчати спадщину Яворницького. Нічого особливого тут не відбувалося, просто на екскурсію приходили екскурсанти, яких тоді було не дуже багато».

Кришталева душа поруч

«Я почала з ретельного вивчення експонатів музею та постаті самого Дмитра Яворницького. Мені дали на той час єдину монографію про вченого, написану Марією Шубравською, прочитавши яку я абсолютно закохалася в цю яскраву особистість. Мене вражало, що незбагненно великим і геніальним був не якийсь недосяжний Пушкін, або Шевченко, а людина що жила і працювала в нашому місті. Я ходила кімнатами, якими він ходив, читала спогади про нього і просто втрачала свідомість: «Невже це може зробити одна людина!». Мене вражали та вражають його якості дослідника-науковця й особисті. До речі, у це важко повірити, але Дмитру Яворницькому вдалося прожити життя в такий спосіб, що немає чим дорікнути. Рідкість велика, вважаю. Звісно, він був живою людиною, мав особливості характеру, але прожив дуже гідне життя не заплямувавши себе негативними вчинками. Про нього тоді й зараз ходить багато легенд. Скоріш за все сам Яворницький поклав їм початок, цікаво й захоплено розповідаючи про свої пригоди, яких у житті Козацького Батька вистачало. Його друзі-колеги переповідали і видозмінювали ці історії. А відома в радянські часи книга письменника Івана Шаповала «В пошуках скарбів», на жаль, крім величезної популяризації, багато в чому спотворила постать Яворницького з позиції радянщини. На щастя, музей має у своїх фондах понад семи тисячі листів — це колосальна можливість дослідити реальне ставлення людей до Дмитра Івановича. Він до кінця життя був, ніби, магнітом, що приваблював до себе всіх цікавою особистістю та щирістю душі. Понад тисячу людей, відомих і простих, постійно перебували в колі спілкування з ним, тягнулися до його неймовірної енергетики. Ці меседжі ми й намагаємося донести до наших відвідувачів, розповсюдити в інформаційному просторі.

Діяльність Яворницького та його вплив на місто величезні, його праця була безкорисливою, він сам сформулював своє життєве кредо: «Не покладаючи рук і не чекаючи нагороди працєю на користь своєму народу й батьківщині яка дорога». Він був надзвичайно сильною та

харизматичною особистістю. І той факт, що нещодавно центральний проспект нашого міста назвали його ім'ям, за великим рахунком потрібно більше нам, сучасника, чим йому самому».

«А що у вас цікавого?» або інтерактив у дії

3 червня 2012 року Яна Петрівна Тимошенко є завідувачкою Меморіального будинку-музею академіка Дмитра Івановича Яворницького.

«Після другого декрету мій погляд «березневого зайця» трохи послабшав і я зрозуміла, що не всі мають приходити до музею й любити Яворницького, як люблю його я. Тобто потрібно робити якісь нові речі щоби музейний простір, зберігаючи генетику пам'яті, ставав сучаснішим. Почала діяти виставкова кімната, де експонуються різні виставки, і з фондів музеїв Дніпра, і запрошені експозиції з інших музеїв України, проходить безліч заходів нового формату. Можливо, усі сьогоденні знахідки — це продовження втілення моїх дитячих прагнень зробити все навколо яскравим, цікавим та інакшим. Хоча на перший погляд, здавалося, меморіальний простір музею пов'язувати з активною діяльністю великої кількості людей, зокрема дітей, важко. Я вдячна директору Дніпропетровського національного історичного музею імені Дмитра Яворницького Надії Іванівні Капустиній за те, що вона ніколи не заважала робити цікаві проекти, їх підтримувала і спрямовувала. До речі, ідея інтерактивних заходів належить саме їй.

Отже, я почала ретельно вивчати світовий музейний досвід, нові тенденції музейної педагогіки. Упродовж двох-трьох років склалася ціла інтерактивна музейна програма для дітей та юнацтва. Зараз ми практично не проводимо звичайних екскурсій. Колись телефонували і ставили питання, яке мене дуже дратувало: «А що у вас є цікавого?», або — «Відверто скажіть, дітям буде цікаво?». Сьогодні ми можемо запропонувати такі різноманітні формати проведення екскурсій, що відвідувачам доводиться важко обирати між декількома надзвичайними заходами. Нами розроблені тексти та формати екскурсій окремо для кожної вікової категорії дітей. Ми створили настільки широкі пропозиції, що оминати Будинок Яворницького тому, що він може бути нецікавим просто неможливо».

Простір Яворницького та музейна педагогіка з Васьком та Рохлею

«Звісно, мені допоміг мій досвід педагогічної діяльності, тому що, ймовірно, я так і залишилася педагогом, зараз музейним у меморіальному просторі.

Наразі ми маємо інтерактивні екскурсії у вигляді командних ігор та квестів музеєм. Найоригінальніша з них для найменших відвідувачів — дітей 6–8 років, яким традиційне проведення екскурсії абсолютно не цікаве й не зрозуміле. Мова про екскурсію-гру музеєм з елементами театралізації «З Васьком та Рохлею в гості до Дмитра Яворницького». Захід проводиться з іграшками на руці й розповідають про вченого його улюбленці — кіт Васько й курка Рохля, які і справді, жили в Дмитра Івановича. Також ми проводимо виїзні інтерактивні лекції, історичні ігри та квести з історії краю, міста, Соборного району, життя Олександра Поля, Дмитра Яворницького, Тараса Шевченка, майстер-класи музейні та виїзні з різних технік. Усі наші виставки, як із фондів Дніпропетровського історичного музею, та і привезені з інших музеїв України, теж обов'язково інтерактивні, тобто

призначені для безпосередньої участі відвідувачів у процесі сприйняття інформації. Особливим і постійним успіхом користуються наші квести в парку Тараса Шевченка, для дітей, молоді та дорослих. До речі, нашим квестам уже п'ять років, вони дуже популярні й мають декілька різних маршрутів для дітей і дорослих. Вони були першими в місті пізнавальними історичними квестами, що діють на постійній основі. Я особисто дуже пишаюсь, розробленою нами для старшокласників та молоді, командною грою — віртуальною екскурсією «Нові імена твого міста». Нам вдалося не повторюючи наявних форматів інтелектуальних ігор, створити захоплюючий і доволі конкурентоспроможний музейний продукт. У Садибі Дмитра Яворницького часто відбуваються різні заходи і всі перерахувати досить важко. З роками їхній рівень підвищується й за своїм спрямуванням вони вже виходять за рамки вузької теми меморіального музею та і взагалі за його межі. Так нами був розпочатий проект «@ProDnipro: Вечори історії для молоді», метою якого було в цікавій доступній формі розповісти про історію нашого міста. Ці вечори проводяться не тільки у вигляді лекцій, а й у форматі презентацій, виставок, інтелектуальних ігор, квестів, і, навіть, концертів. Можливість розробляти та впроваджувати в роботі різні формати — стимул зацікавлення не лише відвідувачів, а й молоді, яка працює в музеї. Середній вік наукових співробітників нашого колективу — 25 років. Деякі працівники йшли, тому що невелика зарплатня, люди виростили та прагнули більшого. Іноді в мене питають: «Ви не боїтесь, що ваші співробітники отримають досвід, навчатися та підуть?». Ні, не боюся. Я тільки рада, якщо хтось знаходить ширший шлях, тому що цю роботу треба собі дозволити. Якщо б була система, коли ми могли працювати на себе, ми були б дуже не бідні люди. Творча віддача наша неймовірна, шкода, що в культурі це не оцінено».

Де що про героїв, небезпечно для життя

«Наш останній творчий доробок — соціокультурний проект — «Люди, Постаті, Герої Міста-на-Дніпрі» взагалі загальноміський, у ньому взяли участь десятки освітніх та культурних закладів міста, громадські організації та волонтери. Його метою є й висвітлення відомих постатей нашого міста, і пошук імен несправедливо забутих героїв, що зробили значний внесок у розбудову міста. Звісно, це й осмислення та обговорення цієї дискусійної теми шляхом створення круглих столів, лекцій, авторських екскурсій та виставок у різних музеях міста, перформансів, журналістсько-літературних дитячих конкурсів, конкурсу відеороликів, студентського інтелектуального батлу, концерту сучасного музичного гурту «Кімната Гретхен», виставки «Герої поруч із нами» та інших заходів. У Меморіальному будинку-музеї академіка Д.І. Яворницького представлена виставка-інсталяція «Ідоли та Герої Міста-на-Дніпрі». До речі, експозицію в нашій виставковій кімнаті ми оглядаємо з ліхтариком, тому, що перебуваємо, нібито, у коморі пам'яті, вихоплюючи світом ті, чи інші проміжки часу.

Ми всіляко популяризуємо ім'я академіка Дмитра Івановича Яворницького, але намагаємося це робити ненав'язливо, без зайвого пафосу й перетворення в ідола. Я особисто впевнена, що коли постать починають зображувати на вазах та чашках — це вже нонсенс і нічого позитивного не приносить. А сучасному суспільству взагалі потрібні не ідоли, а люди, що будуть із самовіддачею на нього працювати, розбудовувати й захищати. Такі люди були в історії нашої країни, зокрема і Дмитро Яворницький. І зараз такі люди є, і сподіваємося, що будуть і в майбутньому. Ми теж у рамках наших можливостей до цього долучаємося.

Історія — дуже важливий інструмент для виживання, у будь які часи. Я кажу своїм дітям: «Можна не знати

математику, фізику й хімію і про це ніхто, спілкуючись із людиною, не помітить. Образ культурної, інтелігентної та інтелектуальної людини формують знання гуманітарного циклу дисциплін: мови, літератури, культурології, історії. А зараз не знати історію просто небезпечно для життя!. Події, що відбуваються на моїй малій Батьківщині, Донеччині, доводять це. Там відбувається саме маніпулювання історичними фактами і якщо немає знань, люди перестають орієнтуватися в реальності, перебувають у полоні нав'язаних дурниць.

Я дуже сподіваюсь, що коли-небудь наш істфак буде готувати істориків міста, тому що вкрай потрібно виховувати регіональний патріотизм, авжеж, без сепаратиських настроїв та тенденцій. Для нашого міста це вкрай необхідно, оскільки його офіційна історія досі базується на імперській подачі. Історикам ще доведеться докласти багато зусиль, щоби викоренити з мізків громадян Катерину й Потьомкіна, як засновників нашого міста. І щоби містяни усвідомили, що наше місто-на-Дніпрі має набагато більш героїчну й давню історію козацького походження. А цілком ймовірно, і ще більш давню, коріння якої уходить до періоду Київської Русі».

Вчитися поруч, креативний менеджмент, успіх всупереч

— Ви можете сьогодні сказати, що музей це Ваша локація?

— Так, це дороге, близьке, рідне, але я не можу сказати, що мрію залишитися тут до пенсії. Гадаю, що керівників потрібно міняти й моя молодь уже для цього готова. Я долучаю їх максимально до всіх справ і ми вчимося поруч і разом. тому що кожен наш захід — це творчий пошук форм і методів і нові відкриття. Я можу стверджувати, що моя команда може робити все в галузі, пов'язаній з історією, культурою, музейною справою. Якщо говорити про мене, то я скоріш за все можу себе назвати креативним менеджером у музеєзнавстві,

можливо, навіть, кризовим менеджером, а робота Меморіального будинку-музею Яворницького довела, що музей може бути успішним і конкурентоспроможним культурним закладом. Це не мої власні амбіції і, гадаю, що я зможу в подальшому займатися не лише цим.

На сьогодні наші заходи все частіше далекі від безпосередньої популяризації постаті Яворницького. Загальноміський захід про героїв, про який я говорила вище теж, але Дмитро Іванович, як його частинка, звісно, у проекті присутній.

— Гадаю, що в цьому свій сенс. Усе життя навколо Яворницького було люди, які ловили імпульси його особистості й у такий спосіб він об'єднував та продовжує об'єднувати думки, простори, часи.

— Мені дійсно пощастило, що я змогла познайомитися з долею Дмитра Івановича. Я зрозуміла, що одна людина може зробити надзвичайно багато, колосально багато. Світ змінюють саме одиниці, не підлаштовуючись. І кожен, якщо має мету на користь суспільству, може дуже багато зробити.

Дмитро Яворницький почав вивчати тему, яка була майже заборонена владою, яка майже не була зрозуміла і відома суспільству, але йому вдалося змінити погляди цілого покоління українців на власну історію, пишатися своїм минулим, вірити в майбутнє.

Його життя є і для сучасників цікавим зразком для наслідування. Як зараз говорять «кейсом успішної людини». Одного разу сюди завітала та звана «золота молодь» років двадцяти п'яти — тридцяти.

Вони просили провести для них захід про те, як Яворницький досяг успіху. Я можу назвати його успіх, успіхом усупереч, до речі в нас є й настільна гра з цієї ж теми.

— Успіх усупереч тільки й може бути.

— Так, але він був звичайною людиною і, як будь яка людина, виходячи з зони комфорту, болісно сприймав ті перешкоди, які траплялися, але він продовжував свою діяльність заради мети.

Завершуючи нашу розмову не оминули ми й питання щастя.

— Щастя дійсно в кожного своє. Для

мене однаково важливі, і родина, і самореалізація. Коли діти здорові і вдома все спокійно — це тил, який дає стимул працювати. Яворницький казав: «Основне правило життя — працюй на користь». Це теж щастя, у будь якій своїй діяльності працювати на загальну користь. Я не переслідую жодних особистих зацікавлень та амбіцій, займаюся улюбленою справою і відчуваю себе щасливою.

“У планах - об'єднати небайдужих людей для посильного захисту культурної спадщини міста/краю. Ми ще ставимо за мету - розвиток культури меценатства задля підтримки культури, освіти, музеїв, спадщини.

Нещодавно ми вже зробили конкретну справу - повернули з небуття збірку поезій Д. Яворницького. Але потреб перевидання або видання дуже багато.

Хочеться видати книги для дітей про Д. Яворницького, для різного віку, інтерактивні, ігрові, сучасні, окремий формат під різну вікову категорію читачів. До сих пір таких книг взагалі не існує, тому важко розраховувати, що дітям буде цікава постать Д. Яворницького, оскільки немає відповідного і доступного контенту. Планах видати збірку дитячих творів про Яворницького за підсумками творчих конкурсів, які проводив Меморіальний будинок музею Д. Яворницького. Вже давно чекає видання створений нами комплект настільних ігор про Д. Яворницького, хоча вони дуже цікаві і креативні”

“Дивосил”

Малювати серцем

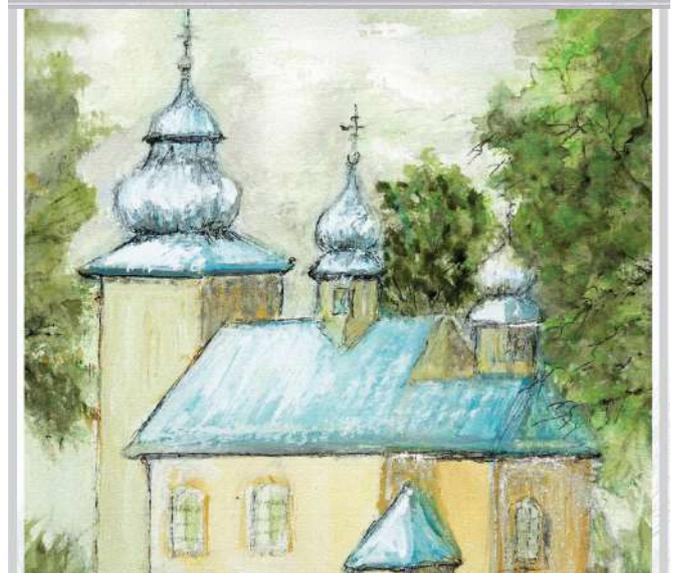
Ірина Константинович народилася 5 квітня 1947 р. в місцевості М'якіш Новий Ярославського повіту (Польща). Дівчинка мала тільки два роки, коли родина її була депортована під час операції «Вісла» на Повернені землі. Родина осіла в місцевості Вільними повіту Кентшин. Тут Ірина закінчила чотири класи, а потім продовжила навчання в початковій школі в Сухаві. До Педагогічного лицю № 2 в Бартошицях ходила в 1960-1965 рр. Навчання в галузі української філології пройшла на Учительських студіях в Ольштині.

У 1965 р., після завершення навчання в лиці, була направлена в початкову школу в Молтайнах Кентшинського повіту. Керувала хором і танцювальним колективом, а від 1979 р. вела ще й заняття з художнього виховання. Завдяки її старанням і наполегливій праці її учні з невеличкої сільської школи в Молтайнах здобували призові місця в різноманітних конкурсах на державному і міжнародному рівнях.

Хобі Ірини — це малярство і поезія. Має видатні художні здібності. Її наставником в образотворчому

мистецтві був професор М. Саванюк. Ірина мала багато художніх виставок, і її картини знаходяться в приватних збірках у декількох країнах світу.

«Нашого цвіту по всьому світу»

Долі й недолі українок в Італії

ЧЕРКАСИ. – В обласному краєзнавчому музеї 9 жовтня відбулась презентація книги Галини Галагдіної «Тіні на світлі». Епіграфом до своєї книги вона узяла слова «Я просто жінка». Як звичайна українська жінка 16 років тому вона виїхала на заробітки до Італії. Спершу писала тужливі вірші, які друкувала «Свобода», а видавець Олександр Третяков випустив у світ збірку «Світанок тут не живе».

На презентації книги Г. Галагдіна розповіла про себе. Родом вона з Вінниччини, а доля привела її жити і працювати в мальовничі Черкаси на березі Дніпра. Однак діти вирости, роботи не стало і, аби допомогти родині, жінка мусила поїхати працювати за кордон. Обрала Італію, бо там вже гарувало чимало знайомих. Вона розповіла:

«Коли ми в Італії у вихідний день зустрічалися з іншими жінками-заробітчанками, кожна розповідала про свою непросту долю. Слухаючи їхні невігдані історії, дивлячись у заплакані очі, думаючи про своє схоже життя, я думала: «Хіба ж про таке змовчш?». Приміром, про жінку, яка спеціально поїхала заробити грошей, аби допомогти синові в Україні справити весілля. Відгуляли, а на другий день молодий наречений раптово помер від обірваного тромбу. Єдине щастя, що залишилося цій жінці – це вагітна невістка, яка подарувала родині онука. І тепер заради нього вона і живе, бо її другий син пішов боронити Україну на сході і загинув».

Бувають історії щасливі, коли жінки, поїхавши працювати за кордон від безвиході, знаходять себе, влаштовують особисте життя, відкривають бізнес. «Ми, українки, ідемо туди, де найважче, «без надії таки сподіваємося», ми дуже різні, але у кожної – своя унікальна доля, про нас хочеться писати», – сказала Г. Галагдіна.

Новелі про непрості долі жінок-заробітчанок склали збірку «Тіні на світлі», яка вийшла у світ завдяки фінансовій підтримці Фундації ім. Івана Багряного. Надхненниками видання стали редактор газети «Свобода» Левко Хмельковський та італієць Карло Гасперіні.

ГОЛОДОМОР – ГЕНОЦИД УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

1932-1933

Визнання світом українського Голодомору актом геноциду

28 листопада 2006 року Верховна Рада України ухвалила закон «Про Голодомор 1932–1933 років в Україні», згідно з яким Голодомор був визнаний геноцидом українського народу

Зі 195 країн світу актом геноциду Голодомор 1932–1933 років в Україні на міждержавному рівні, крім України, визнають 15 держав-членів ООН і держава Ватикан

Геноцидом українського народу

- Канада:** Національний комітет з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору
- США:** Конгресова комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору
- Мексика:** Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору
- Колумбія:** Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору
- Еквадор:** Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору
- Перу:** Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору
- Парагвай:** Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору
- Польща:** Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору
- Естонія:** Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору
- Латвія:** Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору
- Литва:** Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору
- Угорщина:** Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору
- Грузія:** Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору
- Ватикан:** Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору
- Австралія:** Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору, Комісія з дослідження Голодомору

LAW OFFICE OF LAURA GOLUB 847-808-95

YellowBlu MedSpa 847-818-1111 | yellowblumedspa.com

TAWA PRO FLOORING INC. ДИСТР. ДЕР. ТА ВІ. ПІ.

ПОТОЧНИЙ НОМЕР

Ukrain NOVEMBER 2020
ГОЛОДОМОР
 ГЕНОЦИД УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ
 «Я є історією України»
 ОКСАНА ПОЛОНЕЦЬ: «Я є історією України»
 \$1.99

OUR CHICAGO ЧИКАГО НА

Тема заробітчанства з часів Василя Стефаника в українській літературі розкрита досить широко. Та рецензент книги, літературознавиця Черкаського національного університету ім. Богдана Хмельницького Оксана Вертипорох відзначила талант авторки: «Коли я читала новелі, то зрозуміла, що тут є над чим працювати, є цікаві образи, персонажі, соковита мова, захоплива композиція. Навіть не як літературознавець, а просто як читач, теж захоплююся. Бо написано про нас, жінок, наші непрості долі, переживання. Таких чарівних, працьовитих і таких часом нещасливих. Твори Галини Галагдіної вирізняє оптимізм, оте світло читачеві, яке вона несе своїми творами і відображене у назві збірки. Це дуже важливо в сучасному суспільстві».

Галина Галагдіна представляє свої книги. (Фото: Галина Компанієць);

Авторка пробувала себе у літературній творчості ще зі шкільних років. Та по-новому, по-жіночо-дорослому її душа заговорила вже в Італії. Це книга про дім, за яким страждають заробітчанки на чужині, їхнє непросте життя, бо ж не від добра поїхали вони тяжко працювати,

про дітей-онуків, яких залишили в Україні.

«Для нас Україна – світло. Тому що навіть коли живемо там, все одно тягне додому, в Україну. Летимо сюди думками. Бо хоч за кордоном і довго живеш, але ще не причепився. Тут вже не маєш, а там – ще не знайшов, тут – відстав, а там – ще не причепився, тут ще не до кінця загубив, а там уже нічого шукати», – сказала Г. Галагдіна.

«Книгу перекладуть італійською мовою, бо такі історії варті уваги. Причому не тільки жіночої, а й чоловічої, – вважає видавець О. Третяков. – Чоловікам треба прочитати ці новелі, десь щось у собі перемкнути, аби поміркувати, як насправді українським жінкам живеться за кордоном».

Видання «Тіні на світлі» можна буде придбати в інтернет-магазинах. Збірка змусить по-новому відчувати тему заробітчанства, а відтак більше зрозуміти українську жінку, яка завжди у пошуках вічного щастя.

видавець Олександр Третяков і Галина Галагдіна на презентації

Галина Компанієць

--Щира поезія душі --

За десятиріччя існування серії книг «Бібліотека журналу «Бористен» чи не вперше мені складно визначити жанр цієї книги. Бо у порівняно невеликому за обсягом виданні Ви зустрінити і поезії, і публіцистичні матеріали, і нариси, і довідкові статті. Одне слово, збірник «Добро долає відстань» строкатий як за жанрами так і за автурою. Однак, що є незаперечним ця книжечка найперше про Добро. Не даремно саме це слово ключове у її назві. Чому так? Трохи передісторії як народилося це видання.

Свого часу на шпальтах журналу «Бористен» з'явилася вірші вихованця Дніпровського дитячого будинку з вродженими та придбаними фізичними вадами Петра Сабатина. В передмові до невеличкої добірки ми розповіли про непросту долю хлопця. Поезії молодого літератора зацікавили наших читачів за океаном. Зокрема, членкинь 96-го відділу Союзу Українок Америки з далекого Дітройту. Українських жінок за океаном схвилювала і не проста життєва ситуацію хлопця і його щирі, оголені як правда вірші. Промотором ініціатив у справі опіки над Петром виступила довголітня приятелька щомісячника «Бористен» пані Лідія Таращук.

І ось вже завдяки небайдужим союзанкам наша редакція з приємністю передала Петрові новий сучасний ноутбук. Не лише як модерне перо, а як цілком слушно зауважили заокеанські берегині, можливий чинник для адаптації Петра до самостійного життя. Бо склалося якраз так що перед тим як отримати дарунок членкинь 96-го відділу США він ставши повнолітнім полишив сиротиниць. І як прийнято в більшості таких випадків в Україні оселився в старечому домі.

Людина хоч й крил і не має, а літає. Особливо коли це творча особистість. Ось і Петро з перших років свого віршування мріяв про особисту збірку поезій. І знову

ж таки завдяки українкам з Америки ця мрія здійснилася. Адже основу збірника «Добро долає відстань» складають поезії молодого літератора. Кошти на його видання зафундували окремі членкині 96 –го відділу США з Дітройту.

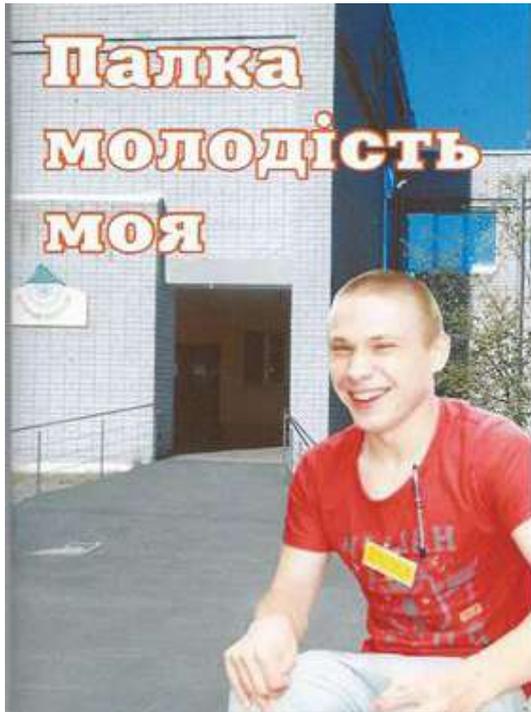
У цих рядах я не збираюся рецензувати твори Петра. Зазначу лише що коли він хоче стати справжнім поетом, то мусить запам'ятати просту і давню істину. Справжній талант це найперше щоденна праця, робота над своїми творами, навчання і пошук нового. Іншого світова література не знає. Побажаємо ж Петрові Сабатину наснаги на цьому нелегкому шляху.

А ще як і зазначав на початку цих нотатків збірник найперше про Добро. А саме про людей які його творять. А тому Ви зустрінити тут розповіді не лише про 96-й відділ США якій так шляхетно опікається долею хлопця, а і більше дізнаєтесьвзагаліпродіяльністьпроСоюз Українок Америки. Так само безперечно буде цікаво ознайомитися з думками тих небайдужих людей, котрі старалися в різний спосіб допомогти Петрові у його непростих життєвих обставинах. І звичайно не могли ми оминати увагою роки, які було проведено молодим поетом у Дніпровському дитячому будинку для дітей з вродженими та придбаними фізичними вадами. До честі цього соціального закладу в ньому працюють здебільшого справжні подвижники, віддані справі оіпки над сиротами.

А тому в підмурках таланту і здібностей і таланту Петра Сабатина і їх шляхетний труд. Отож, швидше перегортайте сторінки цієї книжечки. Вона окрім поезій подарує Вам зустріч з людьми щирими та самовідданими.

**Фідель Сухоніс, упорядник
видання, шеф-редактор журналу
«Бористен»**

Наша праця мусить продовжуватися

У 1925-му році, п'ять українських жіночих товариств у місті Нью Йорк вирішили об'єднатися в одну центральну організацію яку назвали Союз Українок Америки.

Головна мета об'єднання, яка не змінилася до сьогоднішнього дня, була:

1. Повідомляти вільний світ про події в Україні
2. Допомогати Україні морально і матеріально
3. Зберегати українську ідентичність, спадщину, і народні традиції

Протягом 95 років організація поширилася через США, і тепер існують 10 активних Округ, а крім цього Округа Вільних членок. Перша Округа поза Нью Йорком була заснована у Детройті у 1935-ому році, і тепер дев'ять відділів належать до цієї Округи.

96-ий Відділ був заснований групою молодих жінок у 1968-ому році, і його Патрокою було вибрано Аллу Горську. До теперішнього часу це є один із найбільше

активних відділів США у Детройті, до якого сьогодні належать 32 членки.

Від початку було рішено що відділ буде займатися збереженням українського мистецтва, культури, і традицій, і такі проекти продовжуються до тепер. Виставки писанок, вишивок, тканин, різьби, ітд. були пляновані для українських та американських публік. Пропагування інформації про українське мистецтво в американській пресі, літературні вечори, і доповіді про українську еміграцію в американських установах були і є дуже вартісними. З часом деякі членки учителювали в українських школах і провадили світлички. Таксамо відділ активно піддержує проекти Головної Управи США в Нью Йорку і Детройтської Округної Ради.

У 1970-их роках, з ініціативи трійох членок відділу, засновано Комітет Оборони Переслідуваних в Україні.

Праця комітету включала:

1. Організованя громадські демонстрації і протести проти масових арештів
2. Вироблення контактів із зовнішніми урядовцями та журналістами
3. Організованя три-денну голодівку перед ратушем Детройту
4. Участь двох членок у конференціях Міжнародного Року Жінок при ООН у Мексіко і Міжнародного Року Дитини при ООН у Нью Йорку.

У 1980-их роках членки Відділу активно співпрацювали в громадських зустрічах із звільненими політв'язнями і бувшими дисидентами. Одна членка брала участь у конференції Міжнародного Року Жінки при ООН у Копенгагені і була перекладачем Ніні Строкати-Караванській. З нагоди 1000-ліття українського Християнства у 1988-ому році, друга членка брала участь у конференції Гелсінського Договору на тему релігії у Парижі.

Після проголошення незалежності України появилася нагода безпосередньої допомоги. По-одинокі членки відділу організували та координували освітні обміни студентів, викладачів, та науковців між університетами в околиці Детройту та трійома Львівськими університетами. Також повстала нагода організувати виступи відомих українських артистів і науковців, і деякі членки особисто займалися тими гостями. У 2000-их роках, крім згаданих регулярних проєктів, відділ активно включився до двох дуже вартісних бенєфісів Перший був проєкт СУА “Молочко, булочка, і книжечка” для наймолодших школярів України. Разом 96-ий і 53-ий Відділи спонсорували бенєфіс на допомогу Дніпропетровському сиротинцю для дітей із різними вадами Обидва ці проєкти були дуже успішні, і членки відділів були щиро вдячні усім жертводавцям. У 2008-ому році, 28-ма трій-річна Конвенція СУА відбулася у Детройті. Голова і шість членок комітету підготовки і переведення цієї успішної події належали до 96-го Відділу.

У 2010-ому році, три членки відділу були провідниками у співпраці між Фундацією Україна-США та Відкритим Світом фінансований Конгресом США. Гостили п'ять педагогів з України протягом одного тижня і їх водили по різних шкільних установах.

Як вже згадано, 96-ий Відділ бере участь у постійних проєктах Головної Управи і Детройтської Округи, а крім цього жертвує фонди на харитативні цілі проголошенні через Головну Управу або Округну Раду. Крім 15 членок відділу які займають пости при Окрузі, дві також

добровільно перебрали відповідальні становища при Головній Управі. Через довгі роки Головна Управа провадить Стипендійну акцію для українських студенток в Україні і Бразилії. Відділ допомагає двом студенткам кожного року, а голова Округного Стипендійного комітету є наша членка. Около 10 років тому Головна Управа проголосила акцію допомоги пенсіонатам в Україні, і Детройтській Окрузі був назначений пенсійонат у Тернопільській Облaсті. Кожного року Округа там висилає дві або три великі пачки з одягом, постіллю, рушниками, і гігієнічними продуктами. Цим проєктом займається комітет Суспільної Опіки який до недавнього часу складався виключно із членок нашого відділу. Комітет Суспільної Опіки так само кожного року приготує і розвозить малі Великодні і Різдвяні подарунки для старших і немічних українців в околиці. Висилаємо квіти і карточки хворим, а по-одинокі членки відділу відвідують хворих або осамітнених жителів домів для старших.

У 2018-му році 96-ий Відділ урочисто відзначив свій Золотий Ювілей. Молоді жінки які засновали відділ і ті що до них долучалися через роки, як мями а потім бабці посвячували багато часу на харитативну працю. Так само вони розповсюджували інформації вільному світові про Україну за Залізною Куртиною. Хоч Україна має незалежність її потреби далі яскраві, і наша праця мусить продовжуватись.

Тільки мала частина коштів наших харитативних проєктів є покрита вкладкою яку кожна членка платить річно. Щоб придбати додаткові фонди відділ провадить Різдвяні базарі, випродажі печева, і льотереї. Мусимо додати що ми не тільки працюємо для громади але також дбаємо про добро, гумор, та здоров'я своїх членок та родин. В дружній атмосфері членки сходяться на веселих зустрічах по домах, в театрах, музеях, реставраціях, та серед чудової природи!

Лідія Таращук, членкиня 96-го відділу СУА

Робимо добрі справи разом!

Наснаги і творчості!

Довгі роки співпраці поєднують наш соціальний заклад із редакцією Всеукраїнського щомісячника «Бористен». Спільні проекти, які реалізовано з небайдужими журналістами і читачами журналу, заслуговують на окремий допис. Однак, цього разу я хочу зупинитися на книжковій новинці під назвою «Палка молодість моя». Основу цього художньо-публіцистичного збірника складають вірші нашого колишнього вихованця Петра Сабатина. Упорядником видання виступив шеф-редактор щомісячника «Бористен» Фідель Сухоніс.

А народилася ця книжечка після того як на одній художній імпрезі в нашому закладі з своїми віршами виступив тоді

ще наш вихованець Петро Сабатин. Обділений долею юнак схвилював присутніх своїми поезіями. Ось тоді й ми разом з Фіделем Сухоносом вирішили спробувати видати вірші обдарованого хлопця. Розпочали пошук спонсорів.

І вони знайшлися хоч і за океаном. А саме ними стали членкині 96-го відділу СУА. Я певна що цей наш спільний проект викликав задоволення в серцях союзнок-українок з Америки.

Наш комунальний заклад «Дніпропетровський дитячий будинок – інтернат» Дніпропетровської обласної ради є соціально – медичною установою для постійного проживання дітей віком від 4 до 18 років з вадами фізичного та/або розумового розвитку та психічними розладами, які потребують стороннього догляду, побутового і медичного обслуговування, освітніх та реабілітаційних послуг. В заклад зараховуються як діти – сиріти, діти, позбавлені батьківського піклування, так і діти, які мають батьків.

Але нам не байдужа доля вихованців і після того як вони залишають стіни соціального закладу. Позаяк і книга Петра Сабатина побачила світ вже після того як він не належав до наших підопічних. Між іншим, Петро не поодинокий ким ми можемо пишатися.

Серед колишніх вихованців є майстри спорту міжнародного класу, заслужені майстри спорту, чемпіони Світу, призери параолімпійських ігор тощо.

Ну, а тепер сподіваємося буде ще й поет. Та й навіть не це головне. Адже найважливіше завдання будинку-інтернату в різний спосіб адаптувати дітей з обмеженими фізичними можливостями до самостійного дорослого життя. А вже де вони себе зможуть реалізувати на загал справа другорядна. Отож, талановитого тобі пера, Петре!

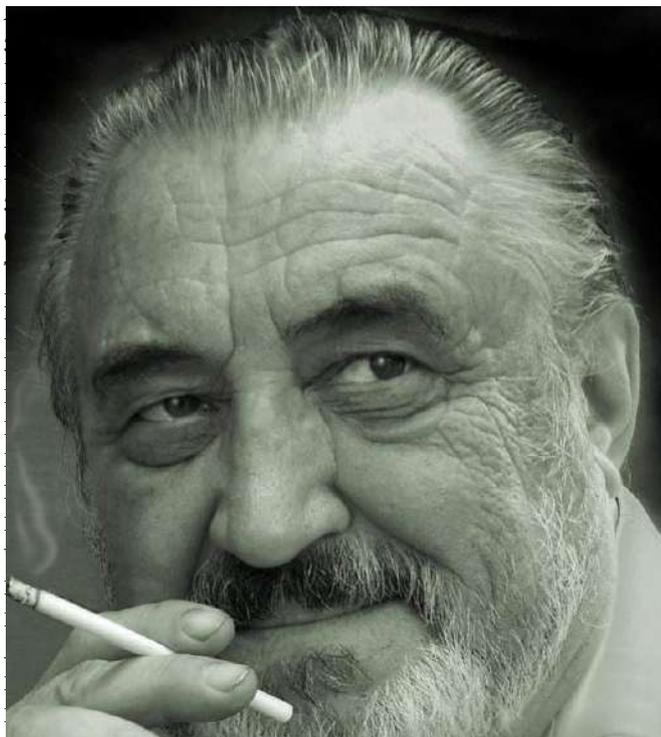
*Вікторія Легка, методист
Дніпропетровського дитячого
будинку – інтернату*

"Світла пам'ять"

Помер письменник Володимир Луценко

23 листопада помер письменник, голова Дніпропетровської обласної організації Національної Спільки письменників України.

Дніпропетровська обласна організація НСПУ з сумом повідомляє, що пішов із життя голова правління Дніпропетровської обласної організації Національної спільки письменників України Володимир Антонович ЛУЦЕНКО (28. 04. 1941 – 23. 11. 2020), член НСЖУ (1974), НСПУ (1998).

Володимир Антонович віддавна був знайомий читачам своїми гуморесками, які друкувалися на сторінках періодики. А в 1996 році вийшла друком його перша книжка гумору й сатири «Фейлетонна епоха», з якої стало зрозуміло, що гумор для автора не просто літературне захоплення, а щось значно більше. Можна сказати, що творчість Луценка-гумориста стимулював злам у суспільному житті – розпад Радянського Союзу, а також смішне й потворне, що з тим було пов'язане. На думку письменника Віктора Савченка, В.А. Луценко був одним із тих, хто першим помітив, що «король голий»,

а також людей котрі вдавали, що не бачать «королівської наготи». Все те вихлюпнулося на сторінки редактованого ним сатиричного журналу «Носоріг».

Як і багато хто з письменників, Володимир Антонович заробляв собі на хліб журналістикою: працював заступником редактора дніпродзержинської (нині – м. Кам'янське) міської газети «Дзержинець» (1972–79), завідувачем відділу культури дніпропетровської обласної газети «Днепровская правда» (1981–84), головним редактором Дніпропетровської обласної державної телекомпанії (1986–2001). Був редактором сатиричного журналу «Носоріг літературний» та альманаху «Степова Еллада».

Саме журналістика привчила автора до оцядливого слова. Через те його гуморески – короткі за формою, проте місткі за змістом. Як і переважна більшість письменників цього жанру, він віддавав перевагу соціальній темі перед побутовою. Дії його героїв так чи інакше проектувалися на ваді політичної і державної системи, що їх породила. Творчий доробок В.А. Луценка здебільшого складають прозові твори, але не цурався він і поетичних, римованих. Бачимо їх, приміром, у книжці «Синдром Носорога».

У 2003–2005 – відповідальний секретар, 2013–2020 – голова правління Дніпропетровської обласної організації НСПУ. Володимир Антонович – автор 10 книжок, зокрема збірок сатири та гумору «Фейлетонна епоха» (1995), «Товариші-хапуни» (1996), «Дохлін та Пройдохін» (1998), «Синдром Носорога» (1999),

«О, яка це екзотика - політична еротика» (2000), «Поцілунок Сатани», «Рафаель і юшкоїди» (обидві - 2001), «Гримаси ринкового монстра» (2005), «Курйози та метаморфози» (2011), «Світлотіні» (2018); усі - Дніпропетровськ).

Як голова правління Володимир Антонович сумлінно виконував свої обов'язки, дбав про потреби письменників, налагоджував зв'язки з міською та обласною державною адміністрацією.

Члени ДОО НСПУ висловлюють глибоке співчуття родині В.А. Луценка з приводу втрати чоловіка, батька та дідуся.

Пам'ять про Володимира Антоновича назавжди залишиться в наших серцях.

Еліна Заржицька, українська письменниця, журналістка, громадська діячка, член Національної спілки письменників України, Національної спілки журналістів України.

Пам'ять житиме вічно

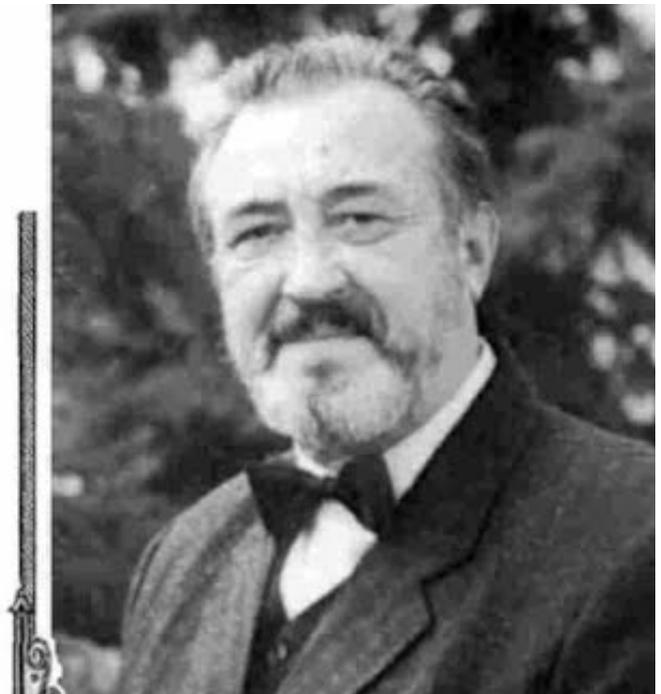
«Талановитий журналіст, чудовий Майстер Слова, майстер унікального жанру фейлетону, чудовий знавець української та зарубіжної літератури і поезії, публіцист. Він багато десятиліть віддав роботі в газетах Дніпропетровщини, понад 30 років - головний редактор суспільно-політичних передач Дніпропетровської обласної телерадіокомпанії. Він - автор багатьох книг, серед яких "Рафаель і юшкоїди", "Гримаси ринкового монстра", "Фейлетонна епоха", "Поцілунок сатани", "Товариші-хапуни", "О, яка це екзотика - політична еротика", "Дохлін і Пройдохін", "Світлотіні". Він був дуже веселою людиною, людиною-святком, дуже любив класичну музику і грав на скрипці, любив подорожувати і ходити по музеях, любив творчі зібрання, любив друзів письменників, завжди їздив на Шевченківські дні, дуже любив своїх доньок. Він був моєю духовною половиною, моїм одноступцем, з ним пов'язане все моє життя. Не знаю, як я буду без нього...», - такими словами про втрату повідомила дружина письменника, Наталія Тарасова.

ЩИРИ СПІВЧУТТЯ.....

=====

=====

=====

Історія живе!

3 листопада 1937 року саме в такий спосіб (однією кулею з метою економії) було розстріляно Леся Курбаса та Миколу Куліша.

Цього дня в карельському урочищі Сандармох було розстріляно 134 особи, всі, як зазначалося у «розстрільних списках» - «українські буржуазні націоналісти». Серед них - фундатор нового українського театру Лесь Курбас (1887-1937); один із найталановитіших українських прозаїків - Валер'ян Підмогильний (1901-1937); Микола Куліш (1892-

1937) - драматург, громадський і освітянський діяч, газетяр, редактор; Микола Зеров (1890-1937) - лідер «неокласиків», надзвичайно тонкий науковець, поет, перекладач західноєвропейської та античної літератури; Григорій Епик (1901-1937) - драматург та сценарист; Матвій Яворський (1885-1937) - історик, політичний діяч, академік ВУАН; Володимир Чехівський (1876-1937) - український політик, громадський діяч, прем'єр-міністр УНР, один із засновників УАПЦ та багато інших.

Біль українського народу

Сенат Австралії визнав голодомор 1932-1933 рр. в Україні "одним з найжахливіших проявів геноциду в історії людства" 28 жовтня 2003 року.

У резолюції, проєктякої було внесено сенатором Білом Хефернаном, колишнім головою австралійсько-української парламентської групи, зазначено, що голодомор був насильницьким голодом, спричиненим цілеспрямованими діями сталінського режиму.

Раніше за Австралію голодомор визнали геноцидом парламенти Канади та Аргентини, а Палата Представників американського Конгресу назвала голодомор навмисним актом терору і масового

вбивства.

При цьому Верховна Рада України визнала Голодомор Актом Геноциду проти українського народу рівно через три роки - 28 листопада 2006 року (233 голоси - за, Партія регіонів та комуністи проголосували проти).

На фото - пам'ятник жертвам Голодомору в Україні в 1932-1933 рр. на території Українського православного центру у Канберрі, Австралія. Світлина зроблена учора під час вшанування українською громадою та працівниками Посольства України в Австралії пам'яті жертв Голодомору.

history.diaspora

Рецепти української кухні

ЛЬВІВСЬКИЙ СИРНИК

Інгредієнти:

Борошно	400 г
Яєчні жовтки	4 шт
Маргарин	200 г
Какао	3 ч.л.
Порошок для печива	2 ч.л.
Яйця	9 шт
Цукрова пудра	400 г
Родзинки	10 г
Манна крупа	3 ст.л.
Сік одного лимона	
Цукор	200 г
Сир	500 г
Вершкове масло	130 г

Приготування:

Важко уявити львівську кондитерську або кав'ярню без цього десерту. Як приготувати львівський сирник? Все дуже просто і швидко.

1. Жовтки збиваємо з цукром і додаємо топлений маргарин.
2. Всі сухі інгредієнти змішуємо і всипаємо в жовткову масу. Замішуємо тісто і поділяємо його на дві частини. Відставляємо його на годину.
3. Сир подрібнюємо в блендері.
4. В окремій ємності збиваємо білки

з цукром, додаємо жовтки. Цю масу виливаємо до сиру і додаємо сік лимона, родзинки і масло, розтоплене до кімнатної температури. Все добре перемішуємо.

5. Формуємо сирник. На дно форми викладаємо одну частину тіста, на нього – сирну масу, і все це затираємо другою частиною тіста на тортці.

6. Сирник випікаємо при температурі 180 градусів протягом однієї години.

Цей смаколик є хітом галицької кухні. Легкий і ніжний десерт, без якого не можна собі уявити жодної кав'ярні Львова.

Мало хто знає, але рецепт цієї страви повністю належить легендарному галицькому кулінару Дарії Цвек, яка є автором бестселеру «Солодке печиво», який перевидавали аж дев'ять разів. Існує понад 32 варіації львівського сирника. Його готують із лимонною або апельсиноюю цедрою, кокосовою стружкою, горіхами, маком і навіть яблуками. Незмінним залишається жирний домашній сир, хороше вершкове масло і домашні яйця.

Коледж електрифікації Дніпровського державного аграрно-економічного університету

Це сучасний заклад освіти, один з провідних закладів аграрного напрямку, з розвинутою матеріально-технічною базою і соціальною інфраструктурою, який майже століття гідно творить свою історію.

Отримати освіту студенти можуть як за денною, так і заочною формою навчання. Привабливою перспективою навчання в коледжі є можливість його продовження у закладах вищої освіти III-IV рівня акредитації за скороченими термінами та наскрізними навчальними програмами, зокрема Дніпровському державному аграрно-економічному університеті, де отримають дипломи бакалавра, магістра за скороченими термінами навчання.

ДЕ МОЖЕ ПРАЦЮВАТИ?

- в цивільних, аграрних, промислових та переробних підприємствах різних форм власності: державних, кооперативних, приватних та фермерських;
- в енергетичних кампаніях;
- в монтажних і ремонтно-обслуговуючих підприємствах.

Більше інформації на нашому сайті:

keddau.dp.ua

Контакти:

пр. Гагаріна, 95, Дніпро, 49010, Україна.

pr. Gagarina, 95, Dnipro, 49010, Ukraine.

тел./факс +38 (056) 720-92-92

e-mail: keddaeu@gmail.com,

keddaeu@ukr.net

**ДЕРЖАВНЕ АГЕНТСТВО
ЛІСОВИХ РЕСУРСІВ
УКРАЇНИ**

Не рубай

а посади!

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MIST з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів

MIST MEEST
mist

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginestudio.com

Заснований 2005 року поштово-логістичний оператор України, ТзОВ «Торговий Дім «Міст Експрес» є одним з лідерів у сегменті доставки відправлень «до рук» Одержувача. Підприємство належить до поштово-логістичної групи «Meest Group», яка сягає своїм корінням міжнародної корпорації MIST (Meest Corporation Inc., Торонто, Канада).

У кожному обласному центрі України та у великих містах діють склади компанії з технологією он-лайн реєстрації усіх процесів: приймання на склад, видача на доставку чи видача відправлень клієнту на складі. Компанія обслуговує понад 100 власних підрозділів, активно розбудовує мережу агентських пунктів прийому-видачі відправлень на території України. Володіє найбільшим серед експрес-перевізників власним флотом транспорту, який нині становить понад 300 одиниць, а понад 500 одиниць транспорту виконує доставку за контрактом.

Основна продукція/послуги компанії: доставка відправлень між відділеннями («склад-склад»); доставка відправлень від Замовника «до дверей» Одержувача («від дверей до дверей»); адресна розсилка кореспонденції (рахунків, договорів, періодичних видань, POS матеріалів) у поштову скриньку чи безпосередньо «до рук» Одержувача; доставка товарів дистанційної торгівлі (інтернет-магазинів, телемагазинів, компаній, що торгують за каталогом, MLM-компаній).

